

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΙΑ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 126

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1915

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ "ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗΣ,"

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Ο κ. Βενιζέλος άπηλθεν έξ Ελλάδος, μετά βραχείαν άνάπαυαν έν Πόρον, χάριν άναφυγής, δι' Αίγυπτον. Διά νά μη παράσχη και πάλιν εις τούς διαφόρους πατριώτας τήν ευκαιρίαν, όπως και όταν έγύρισεν από τας Σπέτσας, νά χύσουν τόν σιελόν των τόν δηλητηριώδη και νά εκδηλώσουν όλην τήν ικανότητά των «περι τού τοκαίειν» — κατά τήν έκφρασιν του σωτηριού έτει 1915 Διευθυντού τής 'Αστυνομίας τής Πρωτευούσης — ο κ. Βενιζέλος απέφυγε νά έλθη εις Πειραιά εκ Πόρου, όπως, μαθών τόν έν Πειραιά κατακλισμόν του κόσμου, όταν επρόκειτο νά έλθη από τας Σπέτσας, απέβιβάσθη εις Ν. Φάληρον, έφυγε δε κατ'εύθειαν εκ Πόρου δι' Αλεξάνδρειαν. Οί πολλοί έλεγον ότι δεν είναι αυτός ο Βενιζέλος του 1906, ο επαναστάτης ο πεισματάρης. Μόλις έπεσον ο πολυς κόσμος έφοβήθη πρός στιγμήν ότι, θά άντέλειον αι άπαισιαι μήνης ήμέραι τής Σαντοδοκίας. 'Αλλά τότε δεν θά ήτο ο Βενιζέλος του 1911-1915, ο συνετός κυβερνήτης, ο διορατικός, ο νομοταγής. Και πράγματι δεν ήτο ο Βενιζέλος του 1906. Ο παρασχών έαυτών ως μονέλλο έν τώ μέσφ ήμών Πρωθυπουργού, ήθέλησε νά παράσχη έαυτών και ως υπόδειγμα 'Αρχηγού 'Αντιπολιτευσεως. Και έφυγεν «εξάμενος, όπως λέγει ο Πλούταρχος εις τόν «'Αριστειδην» του, τήν εναντίαν ως έοικε ευχην του 'Αγγλέως» δηλαδή νά μη λάβη τήν ανάγκην του ο λαός, όπως μηνίον κατά τών όμοφύλων του ο 'Αγγλέως ηγήθη, με τήν διαφοράν ότι τόν μακαριότην 'Αριστειδην, τόν εξωστράκιαν, ένφ' ο Βενιζέλος έφυγε μόνος του.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΟΡΟΝ.—'Ολίγας ήμέρας έμεινε εις τόν Πόρον ο κ. Βενιζέλος ξενητόμενος υπό τού έως βουλευτού κ. Τομπάζη, μετά τών φίλων του κ. Α. Μισούλη, τέως Υπουργ. τών Ναυτικών και του κ. Στεργιάδη.

Προϋ! Φριζατε άδελφοί. Έγυρισάμεν πάλιν εις τού 1908, εις τήν άπαισιαν εποχήν. Μέου εις τού κεντρικώτερον μέρος τής πόλεως ένας άγνωστος επιτίθειαι κατά δημοσιογράφου συμπαθοϋς, του Διευθυντού του «'Εθνους», κ. Σ. Νικολοπούλου, ο όποιος και όταν έλάμβανε τήν πένα εις τού χέρι δεν έβγαζε τού γάντι, διότι διεφώνει ο έλευίνος αυτός μπράχος εις τού εξωτερικόν ζήτημα με τόν κ. Νικολόπουλον. Μήπως πέντε όλόκληρα έτη πού ήτο πρωθυπουργός ο κ. Βενιζέλος δεν τόν ύβρισαν; 'Αλλ' οϋδέποτε εσκέφθη κανείς νά εκδιχηθί τούς ύβριστάς επί άλλης οδού εκτός τής του νόμου.

Ένα άτύχημα τών συμμάχων εις τά Δαρδανέλλια έγινε άφορμή νά χυθών πάλιν κροκοδειλεία δάκρυα. Έβυθίσθησαν 2-3 πολεμικά τών

τά μόνιμα σφαγεία εκλεγείσαν θεών «Ταϋρος» τής οδού Πειραιώς- 'Αθηνών και ή άμεσος μεταφορά τών σημερινών σφαγείων. Η άπόφασις αυτή έλήφθη πέρσει, αλλά συζητείται εις τήν Δημοκρατικήν έπιτροπήν, μήπως είναι δυνατόν διά διαλύσεως Υπερμαγνητικού Καλίον νά εξουδετερωται ή δυσωδία τών άποσυντιθεμένων χηλών, σαρκών κ.λ.π. οϋτω δε παρακαμφθί ή μεταφορά διά . . . λόγους οικονομίας.

Και εξακολουθει ή συζήτησις έν έτος περίπου, και πρόκειται, σημειώσατε, περι τής προσωρινής μεταφοράς των. 'Οποτε προκειμένου περι τών νέων σφαγείων . . . «οϋδ' άν ο πάς αιών εξαρχέσει».

Ο κόσμος καίεται γύρω μας και ήμεεις προκηρύσσομεν εκλογάς. 'Αλλ' ύπάρχει τόση πιθανότης ότι, θά φθάσομεν εις τας εκλογάς, όση ότι ή κυβερνήσις Γούναρη θά εμφανισθί ένόπιον τής ύπαρχούσης Βουλής. Δεν μας λέγουν εις ποιον συμβολαιογραφείον έχουν κάμει τά συμβόλαιά των με 'Ιταλούς, Ρουμάνους, Βουλγάρους ότι δεν θά κινηθού; Και με Γερμανούς και Αδστριακούς ότι, άν εύρουν τόν δρόμον άνοικτόν δεν θά κατέλθουν διά Σερβίας πρός τήν Θεσσαλονικην διά νά τήν πάρουν και αυτήν; 'Αλλά και με αυτούς τούς Γάλλους, 'Αγγλους και Ρώσους ότι, όταν παραστή επιτακτική ανάγκη δι' αυτούς, δεν θά μάς βιάσουν; Ποιον θά ερωτήσουν και αυτοί οι τελευταίοι διά νά μάς αποκλείσουν ή διά νά άρχίσουν νά κατάσχουν τά διά Πειραιά στάσια κ.λ.π.; 'Η οι Αδστριακοί θά ερωτήσουν τόν κ. 'Αθ. Εϋτασίαν και τόν κ. Πρωτοπαπαδάκη άν τούς επιτρέπουν νά κατέλθουν πρός τού Αίγαίον; Μά χριστιανοί! Ζουλού έχετε άπέναντι σας, νομίζετε, μη αντιλαμβάνομενους ότι τού ζήτημα τής οδδετερότητος μας εξαρτάται από αντικειμενικά διαθέσεις; 'Οταν μεθαύριον σηκωθί ή 'Ιταλία και ακολουθήσθι ή Ρουμανία, ή δε Βουλγαρία θελήσθι νά προσβάλλη τήν Σερβίαν και ήμεεις, ποιος από αυτούς τούς κυρίους θά σταθί με τού άνάστημά του εμπρός εις τόν 'Εθνικόν κλύδωνα;

Έπί τέλους τίθειαι τέρμα εις τήν εκκρεμότητα. Η Βουλή διελύθη. Θά παύσουν οϋτω αι άνά πάσαν ώραν μεταβολαι τής εξωτερικής πολιτικής μας. Έως τώρα έκοιμώμεθα με τήν ειδήσιν ότι επιστρατευόμεθα, διά νά άφρηνισθόμεν με άνακωνοθέν ότι «έντός δύο ήμερών θά καθορισθί έν 'Υπουργική Συμβουλίφ ή στάσις τής Ελλάδος» ίνα μετά μίαν

ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ.—'Ο κ. Βενιζέλος, μέσα εις τας φρενητιώδεις υποδοχάς πού είχαν διοργανώσει οι έν Αίγυπτό όμογενείς, εβήσε και χρόνον διά νά έπισκεφθί τά άειοθέατα και τά μνημεία.

συμμάχων και ήρχισαν αι θρηνοδία: «Πού θά ήταν τώρα τά παποράκια μας;»

Ένωσούν ότι θά είχε βυθισθί ο «'Αβέρωφ», τού «Κιλίκις», ή «'Αήμνος», άν είχομεν εξέλθει τής οδδετερότητος, όπως ήθελε ο κ. Βενιζέλος.

'Αλλά τήν άπάντησιν, προσφυστάτην, τούς τήν έδωκε ο κ. Βενιζέλος. — Οί στρατοί και τά παποράκια δεν είναι γιά τήν γυάλα.

Και χειροκροτεί τήν άπάντησιν σίσσασμος ή Φυλή, οι έν Αίγυπτο, Ρουμανία, Καυκάσω, Τουρκία, 'Αμερική, 'Αφρική 'Ελληνες, όλοι αυτοί οι Φελλάχοι, 'Αρατάδες, 'Ατσιγγανοί, 'Ερυθρόδεσμοί, όπως ώνόμασαν οι φαυλοκράται τόν άγρόν αυτόν 'Ελληνισμόν, δι' ύποδοχών του Βενι-

ώραν πληρωθούσιν από άνταλλάγματα τά θυλάκια τών 'Υπουργών, τά όποια πάλιν μετ' όλίγον εύρίσκοντο τρύπια και άδεια. Τούλάχιστον τώρα πάμε γιά εκλογάς. 'Οπερ έδει . . .

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς άδιαθετήσας οικουρεί. Λέγουν ότι εκφυλόγησε κατά τινα εκδρομήν με αυτοκίνητον εις Δεκέλειαν, όπου κατελήθον έκοψε ξύλα. Εϋλαθώς ίκετεύομεν τόν 'Ανακα έξ όνόματος τής Φυλής όλοκλήρου ής αι τύχαι είναι εμπεισιτευμένα εις τας Βασιλικάς χείρας Του, νά κηδετα περισσότερον τής υγείας Του. 'Οπως ή ζωή τών πατέρων, πολιτικός διά τήν οικογένειαν και τά τέκνα δεν άνήκει εις αυτούς, οϋτω και ή ύπερτιμος ζωή του Βασιλέως Κωνσταντίνου, άνήκει εις τά 12 εκατομμύρια 'Ελλήνων. Διάπτρον ευχην άναπέμπομεν πρός τόν 'Υψιστον ίνα σκέπη και κρατήνη Αϋτόν.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΥΡ

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΝ

Απο τά θρανία του Γυμνασίου 'Εχομεν άμυδροτάτην γνώσιν του «'Υγροϋ Πυρός» τών Βυζαντινών, με τού όποιον τούς πυρίνους χειμάρρους οι πρόγονοί μας έαυροπλόων τούς στόλους τών Σαρακηνών, καθώς και περι του έφευρέτου του μηχανικού Καλλιρίκου. 'Αλλά τί ήτο τού «'Υγροϋ Πύρος»; 'Από τί συνίστατο; Πώς ένήργει; Πώς τού μετεχειρίζοντο; Οϋτε ιδέαν είχομεν, οϋτε πολλά πράγματα μάς έλεγαν εις τά σχολεία. 'Αλλ' οϋτε και ή 'Επιστήμη, μέχρι πρό τινος, ήξευρε πολλά πράγματα. Διά τούτο με πολύ ένδιαφέρον παρεκολουθήσαμεν σφρήν άνακοινώσιν του καθηγητού τής Χημείας έν τώ 'Εθνικώ Πανεπιστημίφ κ. Ζέγγελη, τήν έδικόν μηχανήμα, σύστημα χαλκίνων σωλήνων κατά τήν πρόοραν του σκάφους, άποληγόντων εις στόμα χάλινον φοβεράς τήν Πρώτος ο μοναχός Θεοφάνης, άκμάσας κατά τού 750-817 μ.Χ. όφιν προτομής θηρίου, χαλκίνης και αϋτής ή έλυχνόσου, τού

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΙΤΥΑΗΝΗΝ.—'Ενα προσκόνημα άληθινόν ήτο έκείνη ή άποθεωτική έποδοχή του πρώην πρωθυπουργού έν Μιτυλήνη.

έν τή «Χρονογραφία» του ποιείται μινείαν περι τού «'Υγροϋ Πυρός», παρέχων πολύτιμον συμβολήν εις τήν μελέτην τής Βυζαντινής 'Ιστορίας, γράφων δε τά εξής:

«Τότε Καλλιρίκος άρχιτέκτων, από 'Ηλιουπόλεως Συρίας προσφγγών τούς Ρωμαίους, πύρ θαλάσιον κατασκενάσας, τά τών 'Αράβων σκάφη ενέπρησε και σύμυρνα κατέκαυσε, και οϋτως οι Ρωμαίοι μετά νίκης έπέστρεψαν και τού θαλάσιον πύρ εύρον».

Η καταστροφή του στόλου τών Σαρακηνών διά του «'Υγροϋ Πυρός», περι ής ποιείται λόγον ο χρονογράφος, είναι ή λαβούσα χώρα κατά τού 677, εις τρόπον ώστε ή Βασιλεύουσα διεσώθη, χάρις εις τήν επίνουαν και μόνην του εύφυούς μηχανικού, από τήν επιδρομήν τών βαρβάρων. Σημειωτέον ότι τού υγρόν τούτο πύρ και από ξηράς και από θαλάσσης πολλάκις έσωσε τήν πόλιν του Κωνσταντίνου από τούς Σαρακηνούς και εις άλλους πολέμους. Είς τού τρομερόν τούτο όπλον, γράφει ο Σλωμπρεζέ, όφειλεται ή άπόκρουσις τών επιδρομών τών 'Αιουαίων φυλών, αι όποια από τά μέσα τής έβδόμης εκατονταετηρίδος ήπειλήσαν όλόκληρον τήν Εϋρώπην.

Οί ιστοριογράφοι τής Βυζαντινής και Μεσαιωνικής έποχής περιγράφουν ως καταστρεπτικήν και τρομεράν τήν ενέργειάν του. Είδικά πλοία των, «'Ηνοφόρα» όνομαζόμενα, άνάλογα δε με τά πυροπολικά, ήσαν εφοδιασμένα με ειδικόν μηχανήμα, σύστημα χαλκίνων σωλήνων κατά τήν πρόοραν του σκάφους, άποληγόντων εις στόμα χάλινον φοβεράς τήν όφιν προτομής θηρίου, χαλκίνης και αϋτής ή έλυχνόσου, τού

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ.—Μία όφροιάτη έπίδειξις του προσκοπισμού τής Ελλάδος έργασθή κατά τόν 'Απρίλιον εις τού Στάδιον, έν'εγκαίριά τής άποδοχής τής 'Αρχηγίας του τάγματος υπό τής Α. Μ. του Βασιλέως, καθ' ήν έξ όλων τών 'Ελληνικών πόλεων άντεπροσωπεύθησαν τά προσκομικά σόματα διά πρεσβείων.

όποιον εξεσφενδόνιζε μετά τρομερᾶς δυνάμεως εἰς ἀσκήτην ἀπόστασιν τὸν ὑγρὸν πυραυλόν.

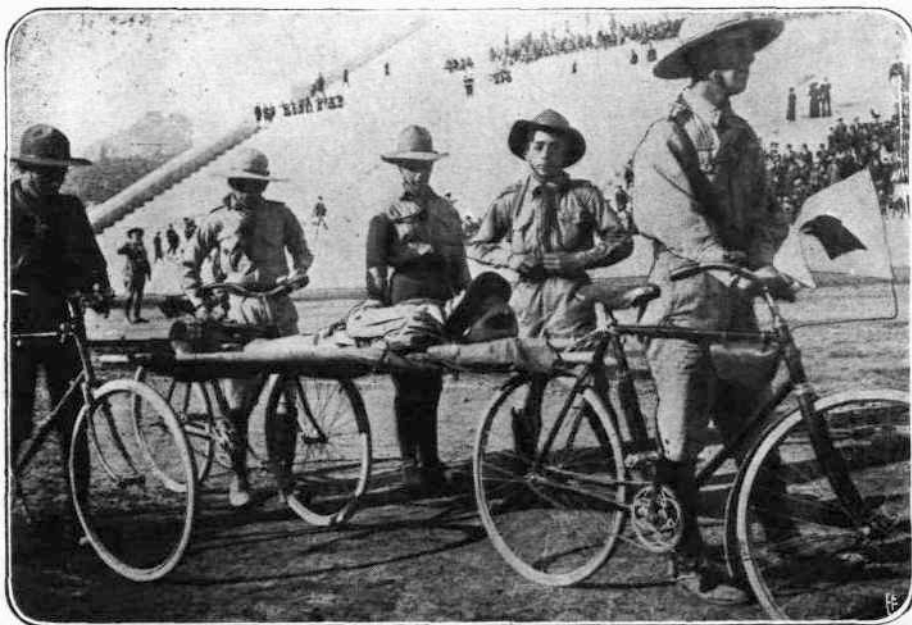
Τὸ μηχανήμα ἐχειρίζοντο εἰδικοί πυροτεχνίται, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ὁ κνδερνήτης εὐθίγει τὸ πυροφόρον σκάφος πλησίον τοῦ ἐχθρικοῦ, ἐσκόπευον καὶ ἐξεσφενδόνιζον τὸ πῦρ. Προηγεῖτο καπνός, κατόπιν δὲ ἐπιπολοῦντο φλόγες, τὰς ὁποίας συνόδονοι τρομεροὶ κρότοι. Τὸ μῖγμα ὑδροποιούμενον καὶ πυροφλεγῆς κατέκλυε μὲ φλόγας τὸ ἐχθρικὸν σκάφος καὶ ἤραπτε πυρκαϊᾶς ἐν αὐτῷ, κατακαίον τὰς σόφκας τοῦ πληρώματος. Μετὰ τοῦτο ἄλλοι ἐπιτήθειοι ἐκ τῶν ἀνδρῶν τοῦ πυροφόρου σκάφους διὰ τε τῶν χειρῶν καὶ ἐκσφενδονιστικῶν μηχανημάτων ἐξετόξευον κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ χειροσφίφρας, ἤτοι σωλήνας χαλκί-

γυτοῦ, στιριζομένου εἰς τὰς ἀθθεντικὰς περιγραφὰς τῶν ἱστοριογράφων τῆς ἐποχῆς, καὶ πρὸ πάσης εἰς τὴν τοῦ Λέοντος, καθὼς καὶ εἰς τὰς χημικὰς γνώσεις τῶν Βυζαντινῶν, τὰ ἐξῆς συμπεράσματα: Τὸ Ὑγρὸν Πῦρ εἶναι ἡ πρώτη ἀνακαλυφθεῖσα ἐκρηκτικὴ οὐσία μὲ βάσιν τὸ Νίτρον, ἀναγομένη εἰς τὸν τύπον τῆς κοινῆς πυρίτιδος. Ἡ οὐσία αὕτη παρεσκευάζεται εἰς πολλὰς ποικιλίας, ὧν βάσις ἦτο τὸ Νίτρον καὶ τὸ Θεῖον προσμιγμένα μετὰ ρητινωδῶν οὐσιῶν, κολοφωρίου, ἄνθρακος καὶ πτητικοῦ, ἐκόλωσ ἐξασφραγισμένη, ἀλλὰ καὶ ἐνφλέκτου ἐλαίου, τερεβινθελαίου ἢ καὶ πετρελαίου πυθανῶς, ἀναλόγως τοῦ εἰδικῆς προορισμοῦ αὐτοῦ. Ἡ ἐκσφενδόνισις ἐγίνετο μὲ χαλκίνοισ σωλήνας, διὰ τῆς ἰδίας τοῦ μίγματος ἐκρηκτικῆς ἰδιότητος, ὅπως σήμερον διὰ τῆς ἐκρηκτικῆς δυνάμεως τῆς πυρίτιδος βάλλεται ἡ σφαῖρα. Καὶ δύνανται τὶς οὕτω νὰ θεωρήσῃ τοὺς ἐκσφενδονιστικοὺς αὐτοὺς σωλήνας ὡς προδόρους τοῦ σημερινοῦ πυροβόλου ὄπλου.

Ἡ ἔλη ἐκσφενδονιστικὴ ἐξ αὐτῶν δὲν ἐσβέννυτο ἐκόλωσ, χάρις εἰς τὸ περιοχόμενον Νίτρον, ἀλλὰ προσεκολλᾶτο, ἐξώδης οὐσα δὲ καὶ ὑδροποιούμενη διὰ τῆς ἰδίας αὐτῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας, ἥτις ἀνεπτύσσειτο, μετεβάλλετο εἰς πύρινον χεῖμασρον, κατακλύζοντα τὸ ἐχθρικὸν σκάφος. Ἐνοεῖται οὖν τότε πλεον τὸ πραγματικὸν αὐτὸ Ὑγρὸν Πῦρ δυσκολώτατα ἐσβέννυτο δι' ὕδατος, τὸ ὅποιον δὲν μίγνυται ἐσχερῶς μὲ πυσσώδεις καὶ ρητινωδῆς ὕλας.

Παρ' ὅλην τὴν τρηθηθεῖσαν ἀσθηρότητα τὸ ἀπόρητον δὲν διετηρήθη ἐπ' ἀπειρον. Ἰσως μὲ προδοσίαν, ἀλλὰ πιθανώτερον μὲ κατασκοπεῖαν, τὸ ἔμαθον οἱ Μουσουλμάνοι καὶ τὸ μετεχειρίσθησαν κατὰ τὸν Σταυροφόρον ἀπὸ τῆς πέμπτης ἐκστρατείας των καὶ ἐντεῦθεν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς μετέπειτα πολέμους, ἕως οὗτο τὸ τηλεβόλον ἔθεσε τέρμα εἰς τὰς ἐκ τοῦ συστάδην ναυμαχίας.

Κατόπιν ὄλων τούτων εἶναι καταφανές οὖν, τὸ πυροπολικόν, ὅπερ ἐχρησιμοποίηθη πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν

Οἱ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΕἰΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ. — Ἡ διακομιδὴ τῶν τραυματιῶν μὲ τὰ κοῦράκιττά των εἶναι γραφικωτάτη. Ἰδετε πῶς τὰ συσκευάζουν.

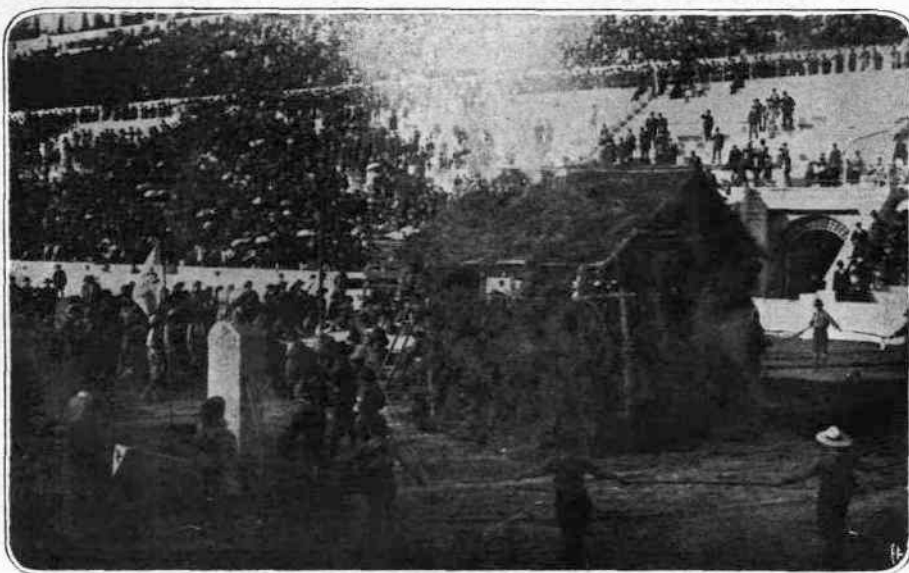
νοὺς, πλήρεις ἐκ τοῦ αὐτοῦ μίγματος, φλεγόμενοι, ἢ καὶ χύτρας, πλήρεις ἐνφλέκτου οὐσιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπεξέτεινον τὴν καταστροφήν, ἢν δυσκόλως κατέστηλον διὰ τοῦ ὕδατος. Φλόγες οὐρανοῦφεις, καπνὸς πυκνὸς καὶ ἀποπνικτικὸς, κρότοι φοβεροὶ, ἀκατάπανστα βλήματα ἐκσφενδονιστικῶν μηχανημάτων ἐνέσπειρον τὸν πανικὸν εἰς τὸν ἐχθρὸν, ὅστις ἐτρέπετο εἰς φυγήν, καίτοι πολλὰκις ἰσχυρότερος κατ' ἀριθμὸν. Ὄντω τῷ 941 ὁ Ἰγὼρ ἐμφανισθεὶς πρὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως μὲ χίλια πλοῖα, ἐτρόπη εἰς φυγήν, ἀπὸ 15 μόνον πυροφόρα Βυζαντινά.

Ὁ τρόπος τῆς συνθέσεως καὶ ὁ τῆς ἐκσφενδόνισσεως τοῦ μίγματος διὰ χαλκίνων σφαιρῶν ἦτο μυσικὸν τοῦ Κράτους, ὅπερ ἐφρλάσσειτο ἐπιμελέστατα καὶ παρεδίδοτο ἐπὶ τῶν Αὐτοκρατορῶν εἰς τοὺς διαδόχους, ἀναθεματιζομένου τοῦ ἀσεβοῦς, ὅστις θὰ κατέδιδε τὸ Ἐθνικὸν ἀπόρητον, κακουργῶν κατὰ τοῦ Κράτους.

Ὁ Αὐτοκράτωρ Λέων (πιθανῶς ὁ Ἰσαυρός), ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Τῶν ἐν πολέμοις τακτικῶν σύντομος παράδοσις», λεπτομερῶς περιγράφων τὰ ὄπλα τῆς ἐποχῆς του, οὐδ' ἔπαινε μὲν ποιεῖται περὶ τῆς συνθέσεως τοῦ ὕγρου ἢ ἐσκευασμένου, ὡς τὸ ὀνομάζει, πυρός καὶ περὶ τοῦ μυστικῆς τῆς ἐκσφενδόνισσεως αὐτοῦ. Καὶ ἀφοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ τὴν ἐπιμέλειαν ἀπέφυγε τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ μυστικοῦ, εὐνόητον εἶναι διατὶ πολλὰ μὲν ἐγράψωσαν, ἀλλὰ τὸ μυστικὸν διεφυλάχθη καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ φοβεροῦ μίγματος δὲν διεσώθη μέχρις ἡμῶν.

Ὁ Γάλλος χημικὸς Μπεριελὸς εἰς μίαν μελέτην του «Περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀρχαῖότητα καὶ τὸν Μεσαίωνα ἐμπροσθητικῶν ὄλων» φάινεται νὰ πλησιάζῃ κάπως πρὸς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἀπορητοῦ, καταλήγων εἰς τὸ συμπέρασμα οὖν, τὸ ὕγρὸν πῦρ ἦτο μίγμα δυνάμενον νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ πρόδρομος τῆς πυρίτιδος, ἀποτελούμενον ἐκ Θεῖου, Νίτρον καὶ Πίσσης ἢ ρητινωδῶν οὐσιῶν. Καὶ μόνον περὶ τῆς ἐκσφενδόνισσεως αὐτοῦ τηρεῖ ὁ Γάλλος χημικὸς ἐπιφυλακτικότητα.

Κάθε ἄλλη γνώμη, ὅτι π. χ. ἦτο μίγμα ἀσέστου καὶ πετρελαίου κ. λ. π. ἀποκρούεται καὶ ἐξάγονται ἐπὶ τοῦ κ. καθη-

Οἱ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ ΕἰΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ. — Ὡς πυροσβεστικὸν ὄπλον διεκρίθησαν οἱ Πρόσκοποι. Εἶχον κατασκευασμένον προχείρως παράτηγμα καὶ τοῦ ἔβαλαν φωτιά, τὴν ὅποιαν ἐσβύσαν.

ἐκρηκτικῶν οὐσιῶν δι' ὧν πληροῦνται αἱ τορπίλλαι, δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ ἢ πυροφόρος ναῦς τῶν Βυζαντινῶν, ἀφοῦ, ὡς γνωστὸν, τὸ πυροπολικὸν μὲ τελείως ἀνάλογα μίγματα ἦτο ἐφωδιασμένον. Αἱ ἐμπροσθητικαὶ οὐδὲς ἀκόμη, τὰς ὁποίας μετεχειρίσθησαν κατὰ τὸ 1870 οἱ Γερμανοὶ εἰς τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων ἐκ τῶν αὐτῶν οὐσιῶν συνίσταντο. Τὸ μίγμα αὐτὸ οἱ Βυζαντινοὶ ὀνόμαζον ὕγρὸν πῦρ, θαλάσσιον πῦρ, ὕδατιῶδες, σκευαστόν, μηδικόν, ἐσκευασμένον κ. λ., ἀλλ' οἱ κατόπιν συγγραφεῖς τὸ ὀνόμασαν προσφρῆστατα καὶ ὀρθότατα «Ἑλληνικὸν πῦρ».

Ὁ κ. Ζέγγελις εἰς τὸ τέλος ἔκαμε καὶ σχετικὰ πειράματα. Παρασκεύασεν ἐπὶ τῆς βάσει συνταγῆς ἀναφερομένης εἰς τὸ περὶ ἐμπροσθητικῶν ὄλων σύγγραμμα Μάρου τοῦ Γραικοῦ (Θ' αἰῶνος μ.Χ.) καὶ μίγμα μὲ ὀρισμένας ἀναλογίας Νίτρον, Θεῖον καὶ Κολοφωρίου, περιηλεμμένον δι' ἐνφλέκτου ἐλαίου, ὅπερ μίγμα ἀνέφλεξε καὶ τότε οἱ παριστάμενοι εἶδον οὖν ἀνταποκρίνεται ἐν ομορφῇ πρὸς τὰς περιγραφὰς τῆς ἐποχῆς περὶ τοῦ «Ἑλληνικοῦ Πυρός».

* 1870 *

ΕΙΝΑΙ γνωστὸν εἰς ὄλους ποῖαν σημασίαν ἔχει ὁ σημερινὸς πόλεμος διὰ τοὺς Γάλλους. Εἶναι ἡ ρεβάνς, ἡ ἀνταπόδοσις, ἡ ἐκδίκησις, δι' ἕνα ἄλλον, ἀτυχή δι' αὐτούς, πόλεμον, τὸν πόλεμον τοῦ 1870. Τρώγονται χροῖνα τώρα, αἰῶνα ἴσως, ἡ Γερμανία μὲ τὴν Γαλλίαν.

Ἡ ἐλευθερόφων Γαλλία θέλει νὰ ἀπλώσῃ τὸν πληθυσμὸν τῆς εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην ἢ στρατοκρατομένην Πρωσσία, ἀπορροφῆσα ὄλους τοὺς Γερμανικοὺς λαοὺς, νὰ κοσμοκρατήσῃ, εἴτε ἐδαφικῶς, εἴτε ἐμπορικῶς. Πρὸ τοῦ 1866 ἀκόμη εὐρισκομένη τὴν Πρωσσίαν καταστρώνουσαν τὰ ἐνωτικὰ σχέδιά της. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔχουσαν τὸν Ναπολέοντα Γ' μὲ τὰς χιμαίρας του, νὰ ὀργανώσῃ τὴν Εὐρώπην κατὰ τρόπον ἐξασφαλίζοντα μόνιμον εἰρήνην, μὲ κράτη βιομηχανικά, συνδεόμενα μεταξὺ των δι' ἐμπορικῶν συνθηκῶν, διὰ κοινῶν συμφερόντων, ἀφωσιωμένων εἰς τὰς πλουτοποικίνας δυνάμεις.

Ναπολεὼν ὁ Γ' ἀπηχθάνετο τὸν πόλεμον καὶ ἠλίχιζε διὰ τοῦ σχεδίου τούτου, εἰς ὃ περιελαμβάνετο ἡ ἀσχητῶν ἐθνικότητων, ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐμπορίου καὶ ἡ κοινὴ βελτιώσις νὰ ἐπιτύχῃ μακροχρόνιον εἰρήνην, ἐφ' ὅσον ἄλλως τε ἐναντιζέτο τοῦτο πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1848, ἡ ὁποία εἶχεν ἀνατρέφει τὸν Λουδοβίκον ΙΓ'.

Ἄλλ' ἀπέτυχεν οἰκτιρότατα, περὶν θῆμα τῆς πονηρίας τοῦ Βίσμαρκ. Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1865 σνηντήθη ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς Μπιαρις μὲ τὸν Προῦσσον Ἀρχικαγκελάριον διὰ νὰ θέσουν τὰς βάσεις μιᾶς Γαλλοπρωσσιακῆς συμμαχίας, εἰς ἣν ἀμφοτέροι διεβλέπον τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων των. Καὶ ἐκλείσθη μὲν ἡ συμμαχία, ἀλλ' ὁ Βίσμαρκ ἐφῆρσε τὴν πολιτικὴν ἡγεμονίαν, τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἑυρωπαϊκῆς πολιτικῆς, ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Γαλλίας. Συνεφευρήθη ἐκεῖ ἡ εἰς Γαλλίαν παραχώρησις ἐδαφῶν μεταξὺ Ρήνον καὶ Μοζέλα, ἀλλ' αἴφνης ἐκρήγνυται ὁ Αὐτοπροσωσικὸς πόλεμος καὶ μὲ τὴν ἐν Σαδόβα ἦταν τῆς Αὐστρίας, ὅχι μόνον δὲν παρεχώρησεν ἡ Πρωσσία εἰς τὴν Γαλλίαν τὰ συμπεφωνημένα, ἀλλὰ ἐσπευσεν ἀμέσως μετὰ τὴν μάχην τῆς Σαδόβας νὰ προσαρτήσῃ εἰς ἑαυτὴν τὸ Ἀνόβερον, τὸ Νασσίου, τὸ ἐκλεκτοράτον τοῦ Ἑσσεν καὶ τὴν Φραγκφούρτην, καθυπέταξε τὴν βορείων Γερμανίαν, ἀπέκλεισε δὲ τῆς Γερμανικῆς ταύτης ὁμοσπονδίας τὴν Αὐστρίαν. Καὶ ὡσὰν μὴ ἤρκει ἡ διπλωματικὴ αὕτη μείωσις τῶν Παρισίων, ἐξησφάλισεν ὁ Βίσμαρκ τὴν συμμαχίαν τῆς Ρωσσίας καὶ ἀπέτρυνε νὰ ἐλθῃ εἰς οἰανδήποτε συνεννόησιν μετὰ τῆς Γαλλίας.

Εἰς τὸν Ναπολέοντα, μετὰ τὸν διπλωματικὸν αὐτὸν ἐξενετισμὸν, ἐχρησάτετο μόνον ἕνας πόλεμος πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ ἠθικοῦ του. Καὶ τὸν ἤθελε μὲν ὁσαύτως καὶ ἡ Πρωσσία τὸν πόλεμον αὐτόν, ἐπὶ τὸν ὅρον ὅμως νὰ τὸν προκαλέσῃ ἡ Γαλλία. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Γερμανίας ἐλάμβανον δυνάστεον κατεῦνθον διὰ τὰ ἐνωτικὰ σχέδιά τοῦ Βίσμαρκ, διότι τὸ Ράισταχ, μὴ ἀντιλαμβανόμενον πᾶσι τὸν σκοπὸν τοῦ μιλιταρισμοῦ, ἐζήτει περιορισμὸν τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν καὶ πιστώσεων, ἐφ' ἃς ἔτερον ἡ Βαυαρία καὶ ἡ Βυρτεμβέργη ἐπεδίωκον τὴν κατάργησιν τῶν συνθηκῶν. Καὶ ὁ Βίσμαρκ

τότε διεῖδε, ὅτι μόνον μία ἐξωτερικὴ περιπλοκή, μία ἐπίθεσις τῆς Γαλλίας, θὰ ἐξυπαύσει τὸ φρόνημα τῆς Γερμανικῆς φυλῆς.

Ἄλλ' εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ λαὸς δὲν ἤθελε τὸν πόλεμον, μόνον δὲ τὸ στρατιωτικὸν κόμμα μὲ βοήθην τὴν Αὐτοκράτορα Ἐνγερνιαν, διαβλέπουσαν ἐν τῷ πολέμῳ παγίωσιν τῆς δυναστείας, ἀφοῦ, ὡς γνωστὸν ἄλλως τε, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπασχεν ἐκ δεινῆς λιθάσεως καὶ ἡ ζωὴ του δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραταθῇ πολὺ, ἤθελε τὸν πόλεμον. Οὕτε ὁ προθυπονογὸς Ὀλιβιὲ τὸν ἤθελε, ἀλλὰ τουναντίον ὁ ἐπιοργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Λεμπέρ καὶ ὁ τῶν Ἐξοστεικῶν Λουξ τοῦ Γκραμμὸν ἐκηρύχθησαν ἐπὶ αὐτοῦ. Ὁ Γκραμμὸν βαρέως φέρον τὴν διπλωματικὴν ἦταν (τοῦ 1866), ἐνόμυζεν ὅτι μὲ τὸν πόλεμον τοῦ ἐδίδοτο ἡ εὐκαιρία νὰ τιμωρήσῃ τὸν Βίσμαρκ.

Ἡ ἀφορμὴ, τὸ κάζους-μπέλλι, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐβρεθῆ μετὰ δύο ἔτη τὸ 1868. Ἡ Ἰσπανία, μὴ θέλουσα νὰ καθιερώσῃ Δημοκρατίαν, ἐζήτει δύο δόλοκληρα ἐτη βασιλεία. Ἐνας Ἰσπανὸς βουλευτῆς, ὁ Ζαλαζάρ-ν-Μαζαρόδο, ἐπρότεινε τὸν πρίγκιπα Λεοπόλδον Χοεντσόλλερν, ἀδελφὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρουμανίας Καρόλου. Εἰς τὸ Παρίσι δὲν ἐκτύπησε καλὰ ἡ πρότασις αὕτη καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκάλεσεν ἀμέσως τὸν ἐν Βερολίνῳ Πρόεδρον του Βενεδέτη καὶ τὸν ἐπεφόρτισε νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Βερολίνου, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐστεργεν εἰς τὴν ὑποψηφίτητα ταύτην. Ὁ Βίσμαρκ προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐπέμενε, ἀλλ' ἐνήργησε κρυφίως ὥστε αἱ Κορτές — αἱ Ἰσπανικαὶ βουλαὶ — σνεκλήθησαν διὰ νὰ ἐκλέξουν τὸν Γερμανὸν Πρίγκιπα ὡς Βασιλεῖα. Ἡ Γαλλία κατελαμβάνετο οὕτω ἐξ ἀπροόπτου καὶ ἔλασε τὴν ψυχραμίαν της. Ἀπειθή ἀποφασιστικῶς εἰς τὴν Πρωσσίαν, ἀλλ' ὁ Βίσμαρκ ἀπουσίαζεν ἐκ Βερολίνου, ὁ δὲ

Ἐπιοργὸς Τίλε ἐδήλωσεν εἰς τὸν Βενεδέτην ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ Βερολίνου ἀγνοεῖ τὸ ζήτημα, ἐφ' ὃ Λουξ τοῦ Γκραμμὸν ἔλεγεν εἰς τὸν ἐν Παρισίῳ Προεδρὸν τῆς Βέρτερ, ὅταν τὸν ἀπεχαιρέτα διὰ νὰ στείρῃ εἰς Ἐμς νὰ ἐποβάλλῃ τὰ σέθη του εἰς τὸν Βασιλεῖα του: — Ἡ Γαλλία, κύριε Προεδρῆ, οὐδέποτε θὰ ἀνεχθῆ τὴν ἀνάσθησιν Πρωσσοῦ Πιργκιπῶς εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἰσπανίας.

Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Αὐστρία παρενέβησαν, εὐρισκοῦσαι οὖν τὸ ζήτημα δὲν δικαιολογεῖ τὸν πόλεμον, ἀφοῦ μάλιστα οἱ ἐπισπεύοντες αὐτὸν Ὑπουργοὶ δὲν εἶχον λάβει τὰ ἀναγκαῖα μέτρα καὶ οὐδέ κἀν τὴν οὐδετερότητα τῶν μεσημβρινῶν Γερμανικῶν κρατῶν εἶχον ἐξασφαλίσῃ ἢ τουλάχιστον δὲν εἶχον παρασκευασίαι συμμαχικῶν ἐδαφῶν, αἰσιοδοξοῦντες ἠλιθίως ὅτι ὀλόκληρος ἡ Εὐρώπη θὰ εὐρισκετο εἰς τὸ πλεονὸν τῆς Γαλλίας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐνάσσεως τῶν ἐχθροπραξιῶν, διότι τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς τοῦ Ἰσπανικοῦ θρόνου ἦτο ζήτημα καθαρῶς Πρωσσοῦ, δυναστικόν, οἰκογενειακόν, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ πρίγκιπος τῆς οἰκογενείας Χοεντσόλλερν. Καὶ ὁ φῶσις ἀσθενοῦς χαρακτῆρος Προθυπονογὸς Ὀλιβιὲ παρεσύρθη δίκην ἀγύρου.

Ὁ Λουξ τοῦ Γκραμμὸν, αἰσιοδοξῶν, ἐπελόγιζε, μολοντί δὲν εἶχε προέλθει εἰς συνεννόησιν μετὰ τῆς Αὐστρίας — ὅπως βεβαίως ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ἀλμπέρ Σορὲλ — οὕτε μετὰ τῆς Ἰταλίας, ὅτι

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Α' ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΣΣΙΑΣ

ΝΑΠΟΛΕΩΝ Γ' ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ

ἀμφότερα, θὰ ἐπωφελοῦντο τοῦ πολέμου καὶ δὲν ἐγχοιάζετο παρὰ κεραυνόβολος ἐνέργεια διὰ τὴν ἀποτύχη καθε ἐπιβολῆς τῶν Γερμανῶν, ἀπέναντι τῶν ὁποίων ἐβλεπε σημαντικὴν ἐπικρασίαν τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ὁ στρατάρχης Λεμπέρ ἀρ' ἐτέρου, ἐγνώριζε μὲν τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ, μόλις δυναμένου νὰ ἀνέλθῃ εἰς 300,000 ἀνδρῶν, ἀπέναντι 400,000 ἢ θὰ παρέτασσε μόνον ἡ Πρωσία, ἐποχρωμένη νὰ ἀπασχολήσῃ ἰσχυρὰ ἐπιτηρητικὰ σώματα εἰς τὰ σύνορα τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Ἰταλίας, ἀλλ' ἀνεπαύετο εἰς τὴν Γαλλικὴν διπλωμασίαν.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ὁ Πρωθυπουργός, ἄνευ γνώμης ἰδίας, ἄνευ ἐπιβολῆς, ἀνεπαρκῆς, ἄνευ σθένους, ἄβουλος, ὀδηθῆναι μὲν τῆς Νομοθετικῆς Ἐξουσίας.

Εἶναι ἱστορικὴ ἡ συνεδρίασις τῆς Γαλλικῆς Βουλῆς κατὰ τὴν 6 Ἰουλίου. Μία ὑπερέντασις ἐκράτει δλους θεοίους. Ἀνῆλθε τὸ βῆμα πρόεδρος ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Λοῦξ τοῦ Γκραμμόν:

— Δὲν νομίζομεν ὅτι ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰ δικαιώματα ἰετονος λαοῦ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἀνεχθῶμεν ξένην δύναμιν, τείνουσαν νὰ θέσῃ ἕνα τὸν προγκήπων τῆς ἐπὶ τοῦ θρόνου Καρόλου τοῦ Ε' καὶ νὰ διασαλεύσῃ ἐπὶ ζημίᾳ ἡμῶν τὴν ὑφισταμένην ἰσοροπίαν τῶν Δυνάμεων ἐν Ἐυρώπῃ, θέτουσα ἐν κινδύνῳ τὰ συμφέροντα καὶ τὴν τιμὴν τῆς Γαλλίας. Ἐχομεν ἀκράδαντον πεποιθήσασιν ὅτι, τὸ σγέδιον τοῦτο δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἐὰν δμως ἤθελον διαφρανεσθῆναι αἱ ἐλλίδες ἡμῶν ἀπὸ τὰ πράγματα, ἰσχυροὶ ἐν τῇ πεποιθήσει τοῦ Δικαίου, θὰ δυνηθῶμεν νὰ πράξωμεν τὸ καθήκον ἡμῶν μετ' εὐσταθείας καὶ ἄνευ οὐδενὸς διαταγμοῦ.

Μία συνετὴ διπλωματικὴ ἀπόπειρα θὰ ἔσωζε τὰ πράγματα. Θὰ ἐπλεχῶρει ὁ Βασιλεὺς τῆς Πρωσίας. Ἄλλ' ἐξώθηον πρὸς τὸν πόλεμον. Μάτην ὁ Τίερος ἐπέδειξε τὴν διπλωματικὴν ἐπέμβασιν Ἀνακτοβουλίον τῆς, ἵνα ἀπομεινῇ ἀνοικτὴ εἰς τὸν Βασιλέα θύρα τις πρὸς ἐποχώρησιν. Κανεὶς δὲν τὸν ἤκουσεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Βενεδέττη παρηγγέλλετο ἐκ Παρισίων νὰ ἐπιτύχῃ κατηγορηματικὴν δήλωσιν ὅτι: Ἡ Πρωσικὴ κυβέρνησις δὲν ἐγκρίνει τὴν ἀποδοχὴν τοῦ Προγκηπος Χοεντζόλλερν, διατάσσουσα αὐτὸν νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασίν του, ληφθεῖσαν οὐχὶ μὲ τὴν ἀδειάν της. Ἄλλ' ἦτο δυνατόν νὰ στήρξῃ ποτὲ ἡ κυβέρνησις τοῦ Βερολίνου εἰς τοιαύτην δήλωσιν;

Τὴν 9 Ἰουλίου ὁ Βενεδέττη ἔφθανεν εἰς τὸ Ἔμς καὶ ὁ Βασιλεὺς Γουλιέλμος τὸν ἐδέχθη φιλικώτατα, ἀνακοινώσας εἰς αὐτὸν ὅτι, ἀναμένει τὴν ἀπάντησιν τοῦ πατρὸς τοῦ ὑποψηφίου Προγκηπος Ἀντωνίου, πρὸς ὃν ἔγραψεν ὅτι παρεῖχε τὴν ἐγκρισίν του, ἐὰν ἀπέσυρε τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ υἱοῦ του. Καὶ ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Σεργάνο ἐπέσπευξε νὰ ἀποστείλῃ εἰδικὸν ἀπεσταλμένον πρὸς τὸν Προγκηπα, ἵνα ἐκθέσῃ αὐτῷ τοὺς λόγους,

Ο ΑΡΧΙΚΑΓΓΕΛΑΡΙΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΣΙΑΣ ΒΙΣΜΑΡΚ

δι' ὃς ἦτο ἐπιβεβλημένη ἡ ἐκ τῆς ὑποψηφιότητος παραίτησις. Ἄλλὰ τὸ Παρίσι ἤθελε πόλεμον καὶ ὁ Γαλλικὸς τύπος ἐπετίθετο δορυμύτατα κατὰ τῶν Γερμανῶν, πρῶγμα τὸ ὁποῖον συνεκίνη τὴν κοινὴν γνώμην ἐν Γερμανίᾳ. Τοῦτον ἔνεκα ὁ Βίσμαρκ, εὐθυσκόμος εἰς Βαρζίν, ἔσπευσεν εἰς Βερολίνον μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν ὄψιν πρὸς τὸν πόλεμον.

Ὁ Προγκηπ Ἀντώνιος Χοεντζόλλερν ἐν τῷ μεταξὺ ἐτηλεγράφηε πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῆς Μαδρίτης, δηλῶν ὅτι ἀποσύρει τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ υἱοῦ του. Ἡ Γαλλία ἐνέκα. Ἄλλ' ὅταν ὁ πρωθυπουργός Ὀλιβιὲ ἀνεκοίνουε εἰς τὴν Βουλὴν τὸ τηλεγράφημα καὶ περιχαρῆς ἐξέφραζε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἔληγε τὸ πεισοδίου, ὁ βουλευτὴς Κλεμὰν Δουβερνονὰ ἐπηρώτησε τὴν κυβέρνησιν «περὶ ἀσφαλείων πρὸς ἀποφυγὴν ἐν τῷ μέλλοντι ὁμοίων περιπτώσεων μετὰ τῆς Πρωσίας».

Ὁ Λοῦξ τοῦ Γκραμμόν, βλέπων τὸν πόλεμον ματαιούμενον, ἐσκέπη νὰ νυθισθῆσιν τὰς σκέψεις τοῦ ἐπερωτήσαντος καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Βασιλεὺς θὰ ἀπευθύνῃ πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα σχετικὴν ἐπιστολήν.

Ἡ κοινὴ γνώμη τότε ἐδικάσθη, ἠκούσθησιν δὲ εἰς τὰ μπουλιῶρα αἱ προῦτα κραυγαί: — Ἄ Μπερλέν! — Ἄ Μπερλέν!

Ὁ Βίσμαρκ ἐβλεπε μὲ κορυφὴν χαρὰν ὅτι οἱ Γάλλοι ὑπεδοήθηον τοὺς σκοποὺς του, δι' ὃ ἀνέβαλε τὴν ἀπάντησιν τοῦ Βασιλέως πρὸς τὸν Βενεδέττη. Ἐν τῷ μεταξὺ τὴν 13 Ἰουλίου ὁ Βενεδέττη διατάσσει νὰ δηλώσῃ εἰς τὸν Βασιλέα Γουλιέλμον ὅτι, ἡ κυβέρνησις τῶν Παρισίων ἠρκεῖτο, ἐὰν οὗτος ἐπηγόρευεν εἰς τὸν Προγκηπα Χοεντζόλλερν νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν παραίτησιν αὐτοῦ. Ὁ Γάλλος Πρόεδρος τὸν συνήτησεν εἰς τὸν περίπατον καὶ ὁ Βασιλεὺς τοῦ παρέσχε τὴν ἀκρόασιν τὸ ἀλόγευμα, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ

διὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ τῆς ἐπηρεασίας τοῦ διεμήνησεν ὅτι, ἐνέκρινε τὴν παραίτησιν τοῦ ἀνεπιού του καὶ συνεπὸς ἐθεώρει λήξαν τὸ ζήτημα. Ἡ εἰρήνη οὕτω τὴν 13 Ἰουλίου ἐκηροαλλέετο, ἀλλὰ καὶ τὰ σχέδια τοῦ Βίσμαρκ ἐξητιμῶντο. Ἐσκέπη τότε ὁ Ἀρχικαγκελιόσιος ἄλλο καζόν-μελέλι. Ἡξίωσε ρητὰς διαβεβαιώσας ἐκ μέρους τῆς Γαλλίας περὶ εἰρηκτικῶν σκοπῶν τῶν ἐξοπλισμῶν της. Καὶ εἶναι ἐξηκρωβούμενον ἱστορικῶς ὅτι, τὴν ἐποχὴν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν διετύπωσε τὴν ἀξίωσιν ταύτην, ἐκάλεισεν εἰς συμβούλιον τὸν ἔπουογεν τῶν Στρατιωτικῶν Ράον καὶ τὸν στρατηγὸν Μόλτικε. Τὸ δηγεῖται ὁ ἴδιος: «Ἐἶχον καλέσει τοὺς δύο στρατηγούς εἰς δειπνον, ὅπως συνδιαλεχθῶμεν περὶ ὄλων τῶν ἐνδεχομένων. Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἔφθασεν ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τοῦ Ἔμς, ὅταν τὸ ἐδιάβασα μεγαλοφώνως ὁ Ράον καὶ ὁ Μόλτικε ἀφῆκαν τὰ μαχαιροπήρονα στὸ τραπέζι. Εἴθεθα καὶ οἱ τρεῖς συγκοκνημένοι. Ἡ ὑπόθεσις ἐγράνετο. Ἡρώτησα τότε τὸν Μόλτικε:

— Ὁ στρατός μας εἶναι πράγματι ἔτοιμος, ὥστε νὰ δεχθῶμεν

τὸν πόλεμον μὲ μεγάλας πιθανότητας ὅτι θὰ ἐπιτύχομεν;

— Ποιὲ δὲν εἶχαμε καλύτερον στρατόν ἀπῆντησεν ὁ Μόλτικε.

— Αἶ τότε λοιπὸν ἐξακολουθήσατε ἵσυχον τὸ γένημα σας».

Ἐπῆρε τότε τὸ μολύβι του καὶ ἔσβουσε ἀπὸ τὸ τηλεγράφημα ὅτι ἐνόμιζε ὅτι ἔσπευε νὰ διαγραφῇ.

Τὸ περίφημον ἐκεῖνο τηλεγράφημα ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ κόμης Βενεδέττη, ὁ ὁποῖος σήμερον τὸ πρωὶ εἶχε συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ Βασιλέως, συνεπεία τῆς ὁποίας εἰς ὑπασπιστῆς αὐτοῦ μετέβη πρὸς τὸν Προεβευτὴν διὰ νὰ ἀνακοινώσῃ ὅτι ὁ Προγκηπ Χοεντζόλλερν εἶχε ἐπιβεβαιώσῃ ἐγγράφως εἰς τὸν Βασιλέα τὴν παραίτησιν τοῦ υἱοῦ του, ἐδήλωσεν ὅτι εἶχε λάβει μετὰ τὴν προῦτην ἀκρόασιν νέον τηλεγράφημα τοῦ Δουκὸς τοῦ Γκραμμόν, δι' οὗ ἐπεφορτίζετο νὰ ζητήσῃ νέαν ἀκρόασιν, ἵνα ὁ Βασιλεὺς (1ον) ἐγκρίσῃ τὴν παραίτησιν τοῦ Προγκηπος 2ον) παρὰσχη ἀσφάλειαν ὅτι ἡ ὑποψηφιότης δὲν θὰ εἴθετο πλέον εἰς τὸ μέλλον. Ὁ Βασιλεὺς ἀπέστειλεν ἐκ νέου τὸν ὑπασπιστὴν του, ἵνα γνωρίσῃ αὐτῷ τὴν οἰκτιρὴν ἐγκρισίν του περὶ παραίτησεως. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον αἴτημα, ὁ Βασιλεὺς ἀνεφέρετο εἰς ὅσα εἶπε τὴν προῦτην πρὸς τὸν Βενεδέττη. Ἐπὶ τούτου ἡ Α. Μ. με ἀπέστειλε διὰ τρίτην φορὰν πρὸς τὸν Βενεδέττη διὰ νὰ τῷ ἀπαντήσῃ ὅτι, ἡ Α. Μ. ὠρομένως ἐδύσκειται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἀρηθῆ ὅπως εἰσεῖλθῃ εἰς νέας συζητήσεις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῶν ὑποχρεωτικῶν περὶ τοῦ μέλλοντος δηλώσεσιν, ὅτι ὅ,τι εἶχεν εἰπῆ τὴν προῦτην ἦτο ἡ τελευταία αὐτοῦ λέξις ἐν τῇ ἐπιθέσει ταύτῃ καὶ ὅτι ἀνεφέρετο ἀπίλως εἰς τὰ λεχθέντα. Εἰς τὴν ἀπάντησιν ταύτην ὁ Βενεδέττη ἐδήλωσεν ὅτι, τὸ καθ' ἑαυτὸν ἀρκεῖται εἰς τὴν δήλωσιν ταύτην».

Ἰδέτε τώρα πῶς τὸ παρεμύροσεν ὁ Βίσμαρκ: «Ἀρ' οὗ ἡ εἰδήσις τῆς παραίτησεως τοῦ Χοεντζόλλερν ἀνεκοινώθη ἐπίσημος εἰς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν ὑπὸ τῆς ἐν Μαδρίτῃ, ὁ Προεβευτῆς τῆς Γαλλίας ἐξήτησε παρὰ τοῦ Βασιλέως τὴν ἀδειάν νὰ τηλεγραφῆσῃ ὅτι, ἡ Α. Μ. ὑπεχρεοῦτο διὰ παντός νὰ μὴ παρὰσχη τὴν συναίνεσιν του ἐν περιπτώσει καθ' ἣν οἱ Χοεντζόλλερν ἤθελον προβάλλει ἐκ νέου ὑποψηφιότητα. Μετὰ τούτου ἡ Α. Μ. ἠρηθῆ νὰ δεχθῆ τὸν Γάλλον Προεβευτὴν καὶ διεμήνησε διὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ τῆς ἐπηρεασίας ὅτι ἡ Α. Μ. δὲν ἔχει νὰ ἀνακοινώσῃ πλέον τίποτε εἰς τὸν Προεβευτὴν».

Τὸ τηλεγράφημα οὕτω σκεβλωμένον ἐδόθη ὡς ἀνακωκωθὲν εἰς τὰς ἐφημερίδας, μετ' αὐτοῦ δὲ ἐδημοσιεύθησιν καὶ ἄλλα φήμαι περὶ ἀπροεπὸς δῆθεν συμπεριφορᾶς τοῦ Βενεδέττη καὶ περὶ αὐστηρότητος πρὸς αὐτὸν τοῦ Βασιλέως, αἱ ὁποῖαι ἐξώθησιν τὴν ὀδύνην ἐν Γαλλίᾳ εἰς τὸ κατακόρυφον.

— Ἀπὸ σήμερον, εἶπεν εἰς τὴν Βουλὴν ὁ Πρωθυπουργός τὴν νύκτα τῆς 13 Ἰουλίου, ἀπαντῶν εἰς τὸν Τίερος, ἀρχεται διὰ τοὺς συναδέλφους μου καὶ ἐμὲ μεγίστη ἐθῆνη, τῆς ὁποίας τὸ βάρος ἐχαραρίτως ἀποδεχόμεθα.

Μετὰ δύο ἡμέρας — τὴν 15 Ἰουλίου — ἐκηρύσσεται ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν Γαλλίαν ἠπῆρξεν ἀληθῆς καταστροφὴ καὶ ὁ ὁποῖος προνοκάλεσε μῖσος ἀποκωκωθὲν μετὰξὺ τῶν δύο λαῶν.

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΣΠΗΤΙ

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΟΛΙΒΙΕ

ΚΟΝΤΑ εἰς τὰς Ἀρδέννας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δουσερῆ, ἔφτανε εἰς τὸν δρόμον καὶ ἀριστερὰ καθὼς ἔρχεται κανεὶς ἀπὸ τὸ Σεδάν, ὁ χωρικός ποῦ σὰς ὀδηγεῖ, σὰς δεικνύει τὸ «Σπήτι τῆς δυστυχίας». Εἶνε ἕνα μικρὸ σπήτι τὸ «Σπήτι τοῦ ὕφαντος», ὅπως τὸ λέγουσιν καὶ ἄλλως, μονόροφον, μὲ ἕνα περιβολάκι ὀπισθεν.

Ἐκεῖ μέσα ἐμουντζουρώθηκε ἡ Γαλλία ἐκεῖ ἔλαβε χώραν μετὰ τῆ εἰς τὸ Σεδάν ἦταν τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων ἀμέσως μετὰ τὴν μάχην ἡ περιήγησις συνέντευξις τοῦ Ναπολέοντος Ι' καὶ τοῦ Βίσμαρκ, ἥτις προηγήθη τῆς ὀδυσσεύς διὰ τὴν Γαλλίαν συνθήκης.

Εἶναι ἀνεξερευνήτοι τῆς Μοίρας αἱ ἰδιοτροπία. Ἐκράτησε τὸν Στρατάρχην Μπαζέν, τὸν καθυστέρησε, διὰ νὰ στείλῃ εἰς τὸ Σεδάν τὸν Διάδοχον τῆς Πρωσίας, ὅπως πρὸ 56 ἐτῶν εἶχε καθυστέρησιν τὸν Γκρουσὺ διὰ νὰ στείλῃ εἰς τὸ Οὐδερλό τὸν Μπλουῆρ.

Πραγματικῶς τὸ σπήτι αὐτὸ ἀνήκει εἰς δύο ὕφαντας, τοὺς ἀδελφούς Φουρναιζ, δύο ἀγαπημένα ἀδελφία, ποῦ εἰργάζοντο καὶ ἐξούσαν μαζὶ εἰς τὰ δύο διαμερίσματα, ποῦ ἦτο χωρισμένη ἡ οἰκία.

Τὸ δωμάτιον εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Ἀρχικαγκελιόσιος συνδιελέχθησαν εἶχε ἕνα παραθύρον πρὸς τὰ ἀριστερὰ. Νικητὴς καὶ ἡττημένος ἐσταμάτησαν μίαν στιγμὴν ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρταν καὶ ἐκάθησαν εἰς μιαν καρέκλαν. Ὁ Ναπολεὼν ἐφορούσε πύλιον στρατηγικὸν καὶ μανδύαν ὀρεθερῶς ὕφαντος ὁμοῦς — ὁ Στρατηγὸς Ρεῖγι τὸ εἶχε παραδωκίσει εἰς τὸν Βασιλέα τῆς Πρωσίας — ἐνῶ ὁ Βίσμαρκ ἐφορούσε κρᾶνος, μόντες καὶ ἀπάθην. Μερικοὶ στρατηγοὶ ὀλίγον παρῆκει εἰσικοκωβέντιασαν.

Ἐπειδὴ ἔκανε ψύχρα, ἔσπευε νὰ ἐμβῶν μέσα. Τὸ σπήτι εἶχε δύο εἰσοδούς, μίαν ἀριστερὰ καὶ μίαν δεξιὰ. Ἐπῆγαν ἀπὸ τὸ ὀπίσθιον μέρος καὶ ἀνέβησαν ἀπὸ ἀριστερὰ μίαν ξυλίνην κλίμακα.

Εἰς τὸ πρῶτον καὶ μοναδικὸν πάτωμα ἔφθασαν ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὴν νοικοκυρὰ τῆς οἰκίας. Ἀφοῦ τοὺς εἰσηγαγεν εἰς ἕνα στενὸν δωμάτιον, κειμενον δεξιὰ τῷ εἰσερχομένῳ, εἰς τὸ ταπεινὸν οἶκημα ἔκαμαν νεῦμα εἰς αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἡ γυναῖκα ἔμεινε κάποιον ἐκεῖ κοντὰ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς συνδιαλέξεως, ἥτις ἐν γενικαῖς γραμμαῖς καθόριζε τὴν τύχην ἐνὸς λαοῦ. Ὁμιλοῦσαν σιγὰ-σιγὰ Ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτο συντηρητικῶς, ἐπιρίπτον τὴν ἐθῆνην εἰς τὴν παραφορὰν τοῦ Γαλλικοῦ λαοῦ καὶ εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, οἵτινες ἐθεώρουν τὸν πόλεμον ὡς μέλλοντα νὰ ἀποθῆ ὑπὲρ τῆς Δυναστείας.

Ἐνα στρογγυλὸν τραπέζι, σκεπασμένο μὲ λινό, τοὺς ἐχώριζε, τοποθετημένους ἀπέναντι τῶν παραθύρων καὶ βλέποντας τὴν πεδιάδα ὅπου ὁ θάνατος εἶχε τελειώσῃ τὸ ἔργον του. Ὁ Βίσμαρκ ἔσπευε δεξιὰ ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ ὁ Ναπολεὼν ἀριστερὰ.

Ἐπάνω εἰς τὸ τζάκι ἦσαν μερικὰ κομφοτεχνήματα ἀπὸ πορσελάνην χρυσοῦμένα μὲ Μωσαϊκὸν χρυσοῦν (μπρουζίντα), ἄλλα μετάλλινα καὶ μίαν εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Βικεντίου.

Ὅταν ἡ συνδιάλεξις ἐτελείωσεν, ὁ Ναπολεὼν ἔδωκεν εἰς τὴν νοικοκυρὰ πέντε χρυσὰ εἰκοσάφραγκα, τὰ ὁποῖα ἐκείνην κατόπιν ἐκορυφώσατο. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτο αἰχμηλίστος. Ἄλλὰ ὅταν ἔληξεν ἡ συνέντευξις,

ὁ Βίσμαρκ ἀναγορῶν ἀφῆκε δύο ἀγγελιαφόρους ἱππεῖς εἰς τὴν θύραν καὶ ὅταν ἡ ἀμαξα ἀνεχώρησε διὰ τὸν πύργον τοῦ Belle-Vue, ὅπου ὁ Ναπολεὼν θὰ ἔβλεπε τὸν Βασιλέα τῆς Πρωσίας, δύο θαυρακοφόροι ἐκάπαζον πρὸ αὐτῆς καὶ δύο Οὐσάροι τοῦ Θανάτου μὲ τὰ ὄστα τοῦ νεκροῦ εἰς τὰ καλπάκια τῶν ἠκολούθων ὀπισθεν μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα.

Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΜΟΛΤΚΕ

Τὸ σπήτι εἶχε ἐπιμετρηθῆ, ἱστορικόν, κεμηλίον, μηνμεῖον. Ἐγέμιζε ἀπὸ περιέργους, περιηγητὰς, Ἀγγλους καὶ ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος ἐπλήρωσε διὰ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ δωμάτιον τῆς συνεντεύξεως καὶ νὰ ἰδῆ τὰ κορυφαία ριμένα πέντε εἰκοσάφραγκα καὶ τὴν εἰκὼν τοῦ Ἁγ. Βικεντίου.

Μερικοὶ προσεφέρθησαν νὰ ἀγοράσουν τὰ χρυσὰ νομίσματα, πολὺ ἀκριθὰ μάλιστα.

— Δὲν τὰ πουλάμε, εἶπεν ὁ ἕνας ἀδελφός.

Ἐπώλησαν ὁμοῦς ἄλλας εἰκόνας κ.λ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐνέσκηψε καὶ ἡ γρίνα. Ὁ ἕνας ἀδελφός, εἰς τὸ διαμερίσμα τοῦ ὁποῖου ἔμεινε ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Ἀρχικαγκελιόσιος, ἔθησασίριζε.

— Μὰ τὸ σπήτι εἶναι καὶ τῶν δυοῶν μας, ἔλεγεν ὁ ἄλλος Φουρναιζ. Τυχαιῶς ἐμβήκαν ἀπὸ ἀριστερὰ στὸ διαμερίσμα σου, ὅπως ἤμπορούσε νὰ ἐμβῶσαν ἀπὸ δεξιὰ στὸ δικό μου. Τὸ

ΕΙΣ ΤΟ ΔΥΤΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ. — Είς τὸ Ὑπερὰ ἐπιθέσεις τῶν Ἀγγλογαλλῶν πρὸς ἐκτόπιον τοῦ ἐχθροῦ εἶναι λυσσαλέαι. Ἀλλὰ καὶ οἱ Γερμανοὶ, χαρακωμένοι, μένουσιν ἀκλόνητοι, ἀντιτάσσοντες πείσματα ἀντίστασις.

σοστό εἶναι νὰ μοιράσωμε τὸ διάφορο, ὅπως μοιράζαμε ὡς τώρα τὸ διάφορο τῆς δουλείας μας.

— Τίποτα ἔλεγε ὁ ἄλλος. Στὸ σπῆτι μου ἤλθανε, δικὰ μου τὰ τυχερά. Καὶ ἔτσι δὲν ξαναμίλησαν τὰ δύο ἀδελφία, καὶ ἕνας τοῖχος ἀπὸ πλινθίαις, ποῦ σώζεται ἀκόμη, τὰ ἐχώρισε διὰ παντός. Ὁ ἕνας Φουρνιῆς ἐξηκολούθησε μὲ στανωμένα τὰ χεῖρα νὰ κερδίῃ χρήματα καὶ ὁ ἄλλος ἐξηκολούθει νὰ ἐργάζεται.

Καὶ μία σατανικὴ λεπτομέρεια: Τὰ πέντε εἰκοσάφραγκα τοῦ Ναπολέοντος εἶναι διαφόρων ἐποχῶν καὶ διαφόρων μοναρχῶν. Ἐνα ἦτο τοῦ Ναπολέοντος Α' ἕνα τοῦ Λουδοβίκου XVIII, ἕνα Καρόλου τοῦ Χ, ἕνα τοῦ Λουὶ-Φιλίπ καὶ ἕνα τοῦ Ναπολέοντος III.

Δηλαδή καθένα ἀντεπροσώπευεν ἕνα ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἡγεμόνας τῆς Γαλλίας.

Τυχαίως βέβαια ὁ Ναπολέον Γ' ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τοσπὴν του τὰ πέντε αὐτὰ νομίσματα. Ἐχει κάποτε ἡ Τύχη συμπτώσεις σκληράς, εἰρωνικῆς, φριχτῆς. Τὸ σύνθημα τῆς φρουρᾶς τοῦ Κεραμεικοῦ κατὰ τὴν 4 Σεπτεμβρίου 1870 ἦτο Soult - Sedan.

Πέντε χρυσὰ κέρματα πέντε διαφόρων δυναστειῶν. Σατανικόν! Ὁ Ἀυτοκράτορ λαμβάνων παρὰ τοῦ ταμίου του Μπουρ τὸν χρυσόν, δὲν παρετήρησε τὴν συμβολικὴν αὐτὴν παράστασιν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ εἰμαρμένη ἐγραφε τὸ πεπρωμένον τῆς Δυναστείας, συναθροίζουσα ἐντὸς τῆς αὐτῆς παλάμης, προσεγγίζουσα εἰς τὸ αὐτὸ πλαίσιον, τὰ πέντε αὐτὰ ναπολεόνια, δοθέντα εἰς τὴν γυναῖκα ἐνὸς ὑφάντου ὡς πληρωμὴν φιλοφρονίας μίᾳ στιγμῆς καὶ αὐτὸ 48 ὥρας πρὸ τῆς ἀνακηρύξεως τῆς Δημοκρατίας, ἣτις διεδέχθη τοὺς Βασιλεῖς, τῶν ὁποίων τὰ ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ ἔκτυπα ἐπιπτον μαζί μὲ τὸν τελευταῖον Ἀυτοκράτορα.

Διατὶ νὰ γράψῃ τις μυθιστορήματα, νὰ δημιουργήσῃ τραγωδίαις, νὰ ζητήσῃ τὸ ἀδύνατον, τὸ θαυμάσιον, τὸ παραξενεῖον, ὅταν ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ αἰώνιον δράμα, αὐτὸ τὸ σκληρὸν δῆγημα, αὐτὸ τὸ Ζωντανὸν Ἀδύνατον... ἡ Ἱστορία;

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

1, 2, 3, 4 καὶ 5 Ἀπριλίου. Οὐδὲν ἄξιον ἀναγραφῆς ἀνηγγέλθη ἀπὸ τὰ μέρη τοῦ πολέμου.

6 Ἀπριλίου. Ρωσικὰ στρατεύματα κατέλαβον πάσας τὰς ὀχυρὰς θέσεις τῶν Καρπαθίων.

Τὰ συμμαχικὰ σκάφη ἤρριξαν νέαν ἐντονωτέραν δρασὴν ἐντὸς τῶν στενῶν, βομβαρδίσαντα ἐπὶ δίωρον τὰ Τουρκικὰ πυροβολεῖα.

Εἰς τὸν λιμένα Μουδρου συνεκεντρώθησαν περὶ τὰ 100 μεταγωγικά, πλήρη συμμαχικοῦ στρατοῦ διὰ τὰ Λαρδανέλλια. Μέρος τοῦ στρατοῦ τούτου ἀπεβιβάσθη εἰς Αἰνον καὶ κατέλαβε τὴν πόλιν.

7, 8, 9, 10, 11 Ἀπριλίου. Οὐδὲν σημαντικὸν γεγονός ἐγγυγέθη.

12 Ἀπριλίου. Τὰ ἐπὶ τῶν Καρπαθίων Ρωσικὰ στρατεύματα ἀνεγκλιθῆσαν ἐν τῇ προελάσει τῶν δι' ἐπιτυχῶς ἀντεπιθέσεως τῶν Γερμανο-Αυστριακῶν.

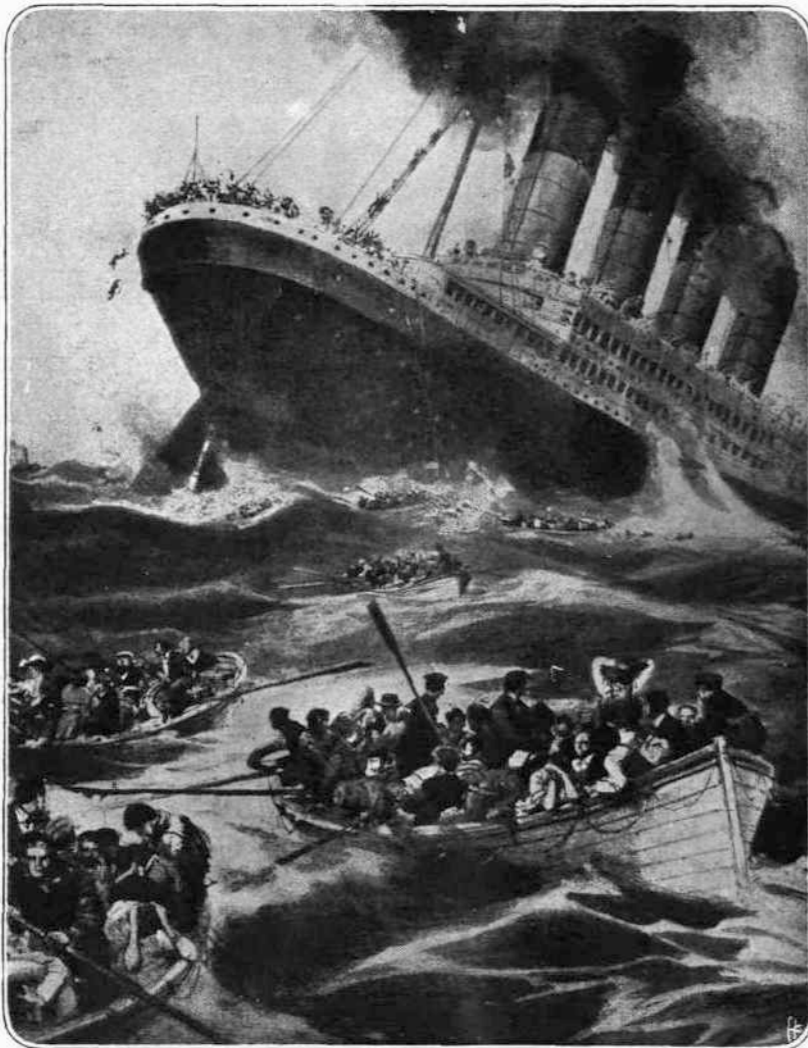
Τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα εἰς Ἀλοσιαν ἐξακολούθησαν προελαύνοντα.

13 Ἀπριλίου. Συμμαχικὸς στρατὸς ἀπεβιβάσθη εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ κόλπου Σηροῦ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ βομβαρδισμὸς τῶν φρουριῶν συνεχῶν ἐπὶ τοῦ στόλου ἐξακολούθει. Ἀφ' ἑτέρου ἄλλη συμμαχικὴ μοῖρα βομβαρδίζει τὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

14 Ἀπριλίου. Οἱ σύμμαχοι ἐνήργησαν ἀπόβασιν εἰς τὴν χερσονήσον Καλλιπόλεως, συντρίψαντες δὲ τὴν λυσσώδη ἀντίστασιν τῶν Τούρκων προελαύνουσι.

Εἰς Ὑπερ τῆς Φλάνδρας οἱ Γερμανοὶ ἐπεξεργήσαν φροβερὰν καὶ ἀπεγνωσμένην ἐφοδὸν κατὰ τῶν συμμάχων. Αἱ ἐν Φλάνδρᾳ δρώσαι Γερμανικὰ δυνάμεις ἀνέρχονται εἰς 500 χιλιάδας.

15 Ἀπριλίου. Ὁ βομβαρδισμὸς τῶν Λαρδανελίων ἐπανεληφθῆ, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ὁ Ρωσικὸς στόλος τοῦ Εὐξείνου προσέβαλε τὰ φρούρια τοῦ Βοσπόρου, ἐξαναγκάσας τὰ ἐντὸς αὐτοῦ Τουρκικὰ πολεμικὰ νὰ τραποῦσιν εἰς φυγὴν πρὸς τὰ μαχαιτέρα. Τὸ Γαλλικὸν θωρηκτὸν «Λέων Γαμβέτας», ἐκ τῶν τηρούντων τὸν ἀποκλει-

Αἱ ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΘΥΣΙΑΙ. — Γερμανικὰ ὑποβόθρια, εὗρηξαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ κορδεύσων τὸ φυλετικὸν αὐτὸν μίσος κατ' ἀδύων ἐχθρῶν, τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ὑπερωκεανείου «Λουξτανία» εἰς τὴν Ἰσλανδικὴν θάλασσαν.

ΕΙΣ ΤΟ ΔΥΤΙΚΟΝ ΜΕΤΩΠΟΝ. — Ἡ στρατιὰ τοῦ Διαδόχου τῆς Γερμανίας ἐπαῖξε ἕως τώρα σπουδαῖον ρόλον. Ὁ Διάδοχος ἦτο πάντοτε ἐπὶ κεφαλῆς καὶ διηρῦθεν αὐτοπροσώπως τὴν ἀνάπτυξιν πρὸς μάχην.

σμὸν τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου, ἐτορπιλλίσθη ὑπὸ Αὐστριακοῦ ὑποβρυχίου καὶ ἐβυθίσθη.

16 Ἀπριλίου. Νεαὶ συμμαχικὰ δυνάμεις ἀπεβιβάσθησαν εἰς Καλλιπόλιν, ὁ δὲ βομβαρδισμὸς ἐξακολούθει λυσσώδης.

17 Ἀπριλίου. Οἱ Σύμμαχοι κατέλαβον τὴν Καλλιπόλιν, τὸ Κοῦμ-Καλέ, τὸ Καμπά-Τεπέ καὶ τὴν Μάδιτον. Αἱ καταστροφαὶ τῶν φρουριῶν εἶναι ἀνυπολόγιστοι. Τμημα Γαλλικοῦ στρατοῦ ἐκ 10,000 Σενεγάλων ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν Ἀσιατικὴν ἀκτὴν ἵνα ἀπασχολῇ τὰ ἐπ' αὐτῆς φρούρια. Ἐπίσης 100 θωρακισμένα αὐτοκίνητα ἀπεβιβάσαν οἱ σύμμαχοι. 9000 Τούρκων συνελήφθησαν αιχμάλωτοι.

18, 19 καὶ 20 Ἀπριλίου. Οὐδὲν ἄξιον σημειώσεως ἠγγέθη.

21 Ἀπριλίου. Οἱ Ἀγγλοὶ κατέλαβον τὰ ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Σμύρνης Ἑγγυγέθησαν.

Εἰς τὴν ἀνατολικὴν Γαλικίαν τὰ Ρωσικὰ στρατεύματα, προσβληθέντα ὑπὸ πολὺ ὑπερτέραν δυνάμεων, ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσι διὰ νὰ ἀνασπασθῶσιν ἀπώτερον, ὁπόθεν ἀντεπιθέθεντα ἀπέκοψαν τὴν προέλασιν τοῦ ἐχθροῦ.

22, 23 Ἀπριλίου. Τὰ ἐπὶ τῆς Χερσονήσου τῆς Καλλιπόλεως δρώντα συμμαχικὰ στρατεύματα κατέλαβον τὰ ὑψώματα Σουαντερέ, συλλαβόντα χιλίους αιχμάλωτους. Ὁ Ρωσικὸς στόλος τοῦ Εὐξείνου ἐξακολούθει βομβαρδίζων τὰ φρούρια τοῦ Βοσπόρου. Νέος στρατὸς συμμαχικὸς ἀποβιβάζεται ὀλονέν. Ἀφ' ἑτέρου νέα ἐπιθέσις ἐνεργεῖται κατὰ τῆς Σμύρνης.

24, 25, 26, 27, 28, 29, 30 Ἀπριλίου. Οὐδὲν σπουδαῖον ἠγγέθη.

* Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑ *

Αἱ μικραὶ, ἰδιαίτεραι ἐκθέσεις, τὰς ὁποίας ἤρριξαν νὰ διοργανώσουν οἱ ζωγράφοι μας, ἂν δὲν χρησιμεύουν νὰ μᾶς δεῖξουν γενικώτερα καὶ συνθετικώτερα τὴν εἰκόνα τῆς καλλιτεχνικῆς μας κινήσεως εἰς μίαν ὀρισμένην στιγμὴν, ἔχουν ὅμως ἕνα ἐξωριστὸν καὶ ἀξιόλογον προτέρημα. Μᾶς παρουσιάζουν πλατύτητα καὶ πληρέστερα ἕνα καλλιτεχνικὸν καὶ τὸ ἔργον τοῦ καὶ μᾶς προσφέρουν ὅλα τὰ στοιχεῖα, μὲ τὰ ὁποῖα θ' ἀντιμετωπισθῶμεν εἰς τὸ σύνολον καὶ τὰς λεπτομερείας τὸ τάλαντόν του καὶ τὴν τεχνικὴν του.

Ἦσως μάλιστα, ὑπὸ μίαν ἐποχὴν, νὰ εἶνε τὸ φαινοτικώτερον, τὸ λογικώτερον καὶ τὸ πλέον συμφωνῶν πρὸς τὸν προσορισμὸν του, εἶδος τῆς ἐκθέσεως.

Ἔτσι π. χ. ὁ Λυκ. Κογεβίνας, μὲ τὰ ἐξήντα περίπου ἔργα, ποῦ μᾶς παρουσιάζει εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τοῦ «Παρυνασοῦ», μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὸ μέσον νὰ κάμωμεν μίαν καλὴν γνωριμίαν μὲ τὴν τέχνην του καὶ τὴν ἐκλεκτὴν τοῦ ἰδιοφυῖαν. Διότι ὁ νεώτατος αὐτός — ἀμφιβάλλω ἂν ἔχη περᾶσι τὰ εἰκοσιδύο — ζωγράφος μᾶς παρουσιάζεται ἤδη μ' ἕνα ἀτομικὸν ἄξιον πολλῆς προσοχῆς. Ἡ σφραγὶς τῆς

προσωπικότητός του εἶνε δυνατὰ τυπωμένη εἰς ὅλα τὰ ἔργα του, ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον ἕως τὸ μικρότερον. Ἀπορρέων μᾶλλον ἀπὸ τὸν ἱμπρεσιονισμὸν καὶ προικισμένον μὲ μίαν διάθεσιν «διακοσμητικὴν», ποῦ προοδίδεται εἰς τὴν τεχνοτροπία τῶν περισσοτέρων ἔργων τῆς ἐκθέσεώς του, μὲ ἐνθουμίζει, ὑπὸ ἐποχὴν συγγενείας τάλαντου, μεταξὺ τῶν ἰδικῶν μας, ἕνα Παρθένον ἀπὸ τοὺς ζωγράφους, ἕνα Χρηστομάνον ἀπὸ τοὺς ποιητὰς. Καὶ οἱ τρεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ εἰδικὰ, τὰ ὀδισιατικώτερα καλλιτεχνικὰ χαρίσματα τῆς ἰδιοσυγγρασίας τῶν καὶ τῆς τεχνικῆς τῶν, ἔχουν ἐπὶ πλέον τὴν σχεδὸν γυναικεῖαν καλαισθησίαν, ποῦ, ἂν δὲν εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὴν μεγαλοφυΐαν, ἀποτελεῖ ἕνα ἐξαιρετικὸν στοιχεῖον εὐγενείας εἰς τὴν τέχνην, καὶ εἶνε ταυτοχρόνως ἡ βάσις τοῦ διακοσμητικοῦ τάλαντου, μέχρι τῶν ἀνωτάτων του ἐκδηλώσεων.

Ἦσως νὰ λανθάνωμαι, ἀλλ' ἡ γενικὴ, ἡ πρώτη, ἡ συνθετικὴ ἐντύπωσις ἀπὸ τὸ ἔργον τοῦ κ. Κογεβίνας, εἶνε αὕτη περίπου.

Ὁ κ. Κογεβίνας ἀγαπᾷ τὸ τοπεῖον, ὅπως ὁ Παρθένος, ὅπως ὁ Χρηστομάνος — ἴδε τὰς λυρικὰς, ἐνὸς φίλαρέσκου αἰσθηματισμοῦ, τὰς ὑποβλητικὰς περιγραφὰς τοῦ «Βιβλίου τῆς Ἀυτοκρατείας» τοῦ τελευταίου — ἀλλὰ τὸ ἀγαπᾷ μὲ τὸν ἰδικόν του τρόπον (Σαῖν-Κλοῦ, Τυγρεῖ, Καίρια στὴν Ὑδρα, Προκυμαία, Λιμάνι) καὶ τὸ ἐμψυγώνει μὲ τὸ ἰδικόν του αἰσθημα. Μολοντοῦ ἔχει τὴν ἀξιόλογον συνήθειαν νὰ ἐργάζεται πάντοτε ἀπὸ τὴν Φύσιν, δὲν τὴν ἀντιγράφει πιστὰ καὶ δουλικὰ. Τὸ τοπεῖον εἶνε μία ὥραία πρόφασις δι' αὐτόν — καὶ τοῦτο γίνεται ἀουνασθητικὸς εἰς κάθε ἄξιον καλλιτεχνικὴν — διὰ νὰ ἀναπτύξῃ ἕνα ἐσωτερικὸν τοῦ μουσικῶν μοτίβο. Καὶ ἐπιμένο εἶνε τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ μουσικῶν.

Ὁ κ. Κογεβίνας εἶνε προικισμένος μὲ τὴν «μουσικὴν ἀσέφην», ποῦ ἡμπορεῖ ἀδιακρίτως νὰ χαρακτηρίσῃ ἕνα ποιητὴν, ὅπως καὶ ἕνα ζωγράφον. Καὶ κάμνει μουσικὴν κυρίως ἐπάνω εἰς τὴν ὀθόνην, μὲ τοὺς πλοῦσιους ἀλλὰ λιτὰς ἁρμονικοὺς συνδυασμοὺς τῶν χρωματικῶν τόνων.

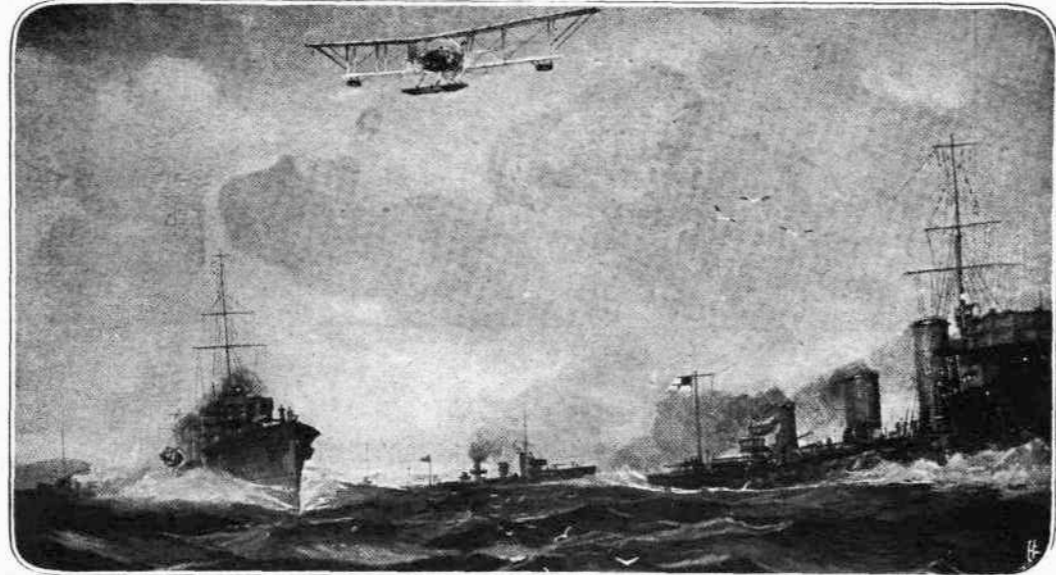
Αὐτὸ τὸ βλέπει κανεὶς παντοῦ, εἰς ὅλον τὸ ἔργον καὶ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ ἔργου τοῦ κ. Κογεβίνας. Βλέπει φῶς, βλέπει χρῶμα, ὅπως λέγουσιν εἰς τὴν γλώσσαν τοὺς οἱ ζωγράφοι, ἀλλὰ τὸ φῶς αὐτὸ καὶ τὸ χρῶμα αὐτὸ τὸ βλέπει περισσώτερον μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του, παρὰ εἰς τὴν ἐξωτερικὴν πραγματικότητά. Ἔχει δηλαδή μίαν ἐσωτερικὴν, μίαν ψυχικὴν παλέταν. Ἔτσι συμβαίνει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὴν Ἑλλάδα παραπληροῦς πρὸς τὴν Γαλλικὴν Προδηγίαν, χωρὶς νὰ ξεχωρίζωμεν, ἀνεῦ τῆς βοήθειάς τοῦ καταλόγου, τὴν μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλην. Ἦσως αὐτὸ, ὑπὸ μίαν ἐποχὴν, νὰ εἶνε ἐλάττωμα. Διὰ τὸν κ. Κογεβίνα τὸ βλέπω ὡς μίαν ψυχολογικὴν ἀνάγκην καὶ ὡς μίαν καλλιτεχνικὴν συνέπειαν. Τὰ τοπεῖα αὐτὰ, ποῦ βλέπομεν τὸ ἕνα κοντὰ εἰς τὸ ἄλλο, τόσον ποικίλα, τόσον ξεχωριστὰ, τόσον ἀνόμοια τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο ὡς γενικότητα καὶ ὡς λεπτομέρεια, ἀλλὰ καὶ τόσον συγγενῆ μεταξὺ τῶν, δὲν εἶνε κυρίως οὔτε Παρίσι, οὔτε Προδηγία, οὔτε Ἑλλάς, ὅσον εἶνε Κογεβίνας.

Χαρακτηριστικὴ τῆς παρατηρή-

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΡΠΑΘΙΑ. — Ἐπάνω εἰς τὰς κορυφογραμμὰς τῶν Καρπαθίων οἱ Αὐστριακοὶ εἶχον ὀχυρωθεῖ ὑποστηρικτῶμενοι ἀπὸ τὸ πυροβολικὸν τῶν καὶ ἀντίτασσαν πείσματα ἀντίστασιν εἰς τὰς λυσσαλέας ἐπιθέσεις τῶν Ρώσων.

σεως αυτής εινε μία 'Ακρόπολις (41), που αναδιδεται πάμφωτος από ένα σκοτεινόν περιβάλλον καταγίδος, εις μίαν φευγαλέαν στιγμήν, που μόλις νομίζεις, ότι επρόλαβε να την σταματήσει ο ζωγράφος. Λοιπόν η στιγμή αυτή δεν υπήρξε τώσον φευγαλέα, διότι δεν υπήρξεν ίσως ποτέ πραγματικότης. Ο ζωγράφος, που αγαπή τας έντυπώσεις των αντίθεσεων, διά να κάμη την χρωματικήν του μουσικήν, κινών νευρικά τα δακτύλα του επάνω εις τα πλήκτρα του ζωγραφικού όργανου, άντεγραψεν από την ψυχήν του περισσότερο, παρ' όσον άντεγραψεν από την Φύσιν. Με την ίδιαν 'Ακρόπολιν, την 'Ακρόπολιν της ψυχής του, αναδυομένην από μίαν αθάνατον, αλλά ώραϊαν και υποβλητικήν βλάστησιν (20) επίζηται ένα διαφορετικόν, διακοσμητικόν *εμφέ* και τό επιτυγχάνει επίσης. Λησμονούμεν, αυτήν την στιγμήν την 'Ελληνικήν άτμοσφαιραν, τό 'Ελληνικόν φώς, τόν 'Ελληνικόν τόνον. Και ούτε μās ενδιαφέρει! Φθάνει ότι ο καλλιτέχνης εύρίσκειται μέσα εις την καλλιτεχνικήν άλλθειαν, αφού μάς δίδει, με τρόπον δυναμικόν, όχι στατικόν, τό αώνιον μνημείον, μέσα εις την άτμοσφαιραν της ψυχής του. Ο κ. Κογεβίνας αυτοχαρακτηρίζει την καλλιτεχνικήν του ψυχολογίαν ως μίαν εύλγισίαν παρατηρήσεως, αντίληψεως, άποδόσεως. Εύλγισία εινε πράγματι. Και εις την εύλγισίαν αυτήν πρέπει να άποδοθῆ ή ποιικιλία, ή χάρις, ή εύγένεια, και ή έσωτερική ένότης του έργου του νεαρού ζωγράφου. Από τό φώς και την λαγνείαν που πλημμυρεί τό *Καίμα στην 'Υδρα* (25) και τās έντόνους χρωματικάς άρμονίας του *Νησοῦ του Βέη - Γκαλάν* (31), έως τās υποβλητικάς θαμβότητας τών πεύκων του *Περάματος* (32) και την άγρίως συναρπάζουσαν ταραχήν της *Μαϊστοραλάδας* (29) ο κ. Κογεβίνας μάς δίδει άκριβώς την έντύπωσιν της «εύλγισίας» αυτής, με την οποίαν αυτοχαρακτηρίζει τό τάλαντόν του. Ο νεαρός ζωγράφος, που προχωρεί με τόσα χαρίσματα προς ένα έξησφαλισμένον μέλλον, ήμπορεί να επαναλάβη, με δικαιολογημένην βεβαιότητα: Est Deus in nobis, agitante...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΝ. — Τι γίνεται εκεί εις τό στενά των Δαρδανελλίων δεν περιγράφεται. 'Αποβάσεις, τορκάλλα, κανονιές, εμπορεύσια, άεροπλάνα, άλλθινή κοσμογλασιά. Δίδει μίαν ιδέαν ή παρατιθέμενη εικόνα.

* ΜΠΟΥΝΤΟΥΡ - ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ *

Σας είναι απαραίτητος μία κόλλα διά τό γυναικά σας, τό βάζα σας, όταν καμμά φορά απάζουν. 'Ιδού λοιπόν μία συνταγή: Πάρτε 30 δόγραμμα γρασοκόλλα και από τό φαρμακείον 10 δόγραμμα άμμοκακήν γόμμα. Βάζετε εις ένα κατσαρόλακι με άνάλογον οινόπνευμα διά να διαλυθούν. Έπειτα βάζετε τό κατσαρόλακι αυτό εις μίαν μεγαλύτερη κατσαρόλα με νερό και την βάζετε εις την φωτιά, έως ότου γρασοκόλλα, γόμμα και οινόπνευμα γίνουν ένα μύγμα και τό τραβάτε από την φωτιά. Διά να κολλήσετε τόρα ένα βάζο κροστάλινο, τό βάζετε εις χλιαρόν νερό πρώτα διά να ζεσταθούν τό κομμάτι, έπειτα άλείφεται με τό μύγμα τās δύο επιφανείας που θα κολλήσετε, προσομοζείτε τό κομμάτι, τό σφίγγετε και έπειτα βουτάτε τό βάζο εις νερό κορόν διά να παγώσει ή κόλλα. Φυλάτε κατόν εις ένα μπουκαλάκι την κόλλα αυτήν και όταν πρόκειται να την μεταχειρίζεσθε, πρέπει να ζεστάνετε τό μπουκαλάκι εις νερό ζεστό προηγουμένως διά να ρευστοποιηται.

Θά σας συμβουλεύσω τόρα να βάψετε τό περά σας μαύρα: Τούς κάνετε ένα ελαφρόν και χλιαρόν λουτρόν από ποτάσσαν άσθηνοῦς διαλύσεως ή από άλκοολό διά να διαλυθούν αι έπ' αυτών λοιπά ουσία. Κατόν να άβρινωμέν 5 ή 6 ώρας μέσα εις σκυρίαν 15 βαθμῶν, έπειτα τό βγάψετε, τό πλένετε και τό βάψετε με ένα λουτρόν πυκνόν ξύλου Καμτεριανού και κηροξύλου επί δύο ώρας και τό ξεπλένετε καλά, όταν τό βγάψετε.

Καμμά φορά, εάν επρονάζετε δυνατά ή ετραγονήσατε πολλήν ώραν, είτε αν έκρυλλογήσατε, χωρίς να τό αντίληφθῆτε, σας παρουσιάζεται μία βραχνάδα, ή όποια δεν έχει μιν συνέπεια, αλλά είναι άρκετά ένοχλητική. 'Απλή άνάπαυσις του λάρυγγος είναι ή καλύτερη θεραπεία. Αν εν τούτοις βιάζεσθε να άπαλλαγῆτε από αυτήν, πίνετε προσι μόλις σηκωθῆτε και βράδυ πριν πλαγιάσετε, ένα φλιτζάνι ζεστό χαμομήλι. Ένα κι ένα.

Γιά σιδερα μετά—όχι και άνευ— λούτρον πρώτης τάξεως μύγμα: Blanc de baleine . . . Gr. 50.— Gum. Arab. 50.— Glycerine. 125.— Eau distillée. 725.— Τά βράζετε όλα μαζί, έως ότου άποτελέσουν όμοιομερές μύγμα και όταν κρυώσει τό βάζετε εις βαζάκια και τό κλείετε προσεκτικά, δοάκις δε πρόκειται να κάμετε χρήση, βάζετε 2 1/2 κουταλιές της σούπας εις μισή όκά νερό και μέσα εις αυτό διαλύετε την κόλλαν σας.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟΙ ΓΑΜΟΙ.—Εις την Σβρον την 2 'Απριλίου έτέλεσε τούς γάμους του ο συμπαθής της «Εικονογραφημένης» φίλος κ. Σπ. Ντολιόπουλος, βουλευτής Μεσσηνίας, μετά της χαριτωμένης κόρης 'Ελένης Θ. Βελισσαροπούλου, της έν 'Ερμούπολει γνωστής οικογενείας. Γεμάτη από χαρά ή «Εικονογραφημένη» ραίνει τό συμπαθές ζευγάρι με ειχάς και άνοιξιτικά άνθη.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΝ ΡΩΣΙΑΙ.—'Ανά την Νότιον Ρωσσίαν ούδεις άπειταλμένως μας περιόδεει διά λογαριασμόν της «Εικονογραφημένης». Και αν παρουσιασθῆ κανείς ως τοιούτος, δεν έχει δικαίωμα να εισπράξῃ δικαιώματά μας. Διά τās έν Ρωσσία εισπράξεις θά μεριμνήσουν έφ'ετος καλοί φίλοι της «Εικονογραφημένης» δι' εφισταμένων των, παρακληθέντες θερμώς και εύγενέστατα, προσφερθέντες, όπως έγινε και εις την Αγκυτον, καθώς και διά τούς έν Ρουμανία. Ούτω έν Σουχούμ προσεφέρθη άρμένως ο εύγενέστατος κ. Π. 'Αναστασιάδης, θιασώτης της «Εικονογραφημένης» από του πρώτου τεύχους της.

ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ ΤΩΝ ΣΩΩΝ.—Τελειώτατα είναι τά κτηνοχειρουργεία που παρακολουθούν τά 'Αγγλικά στρατεύματα. 'Οπισθεν της γραμμής του πυρός στήνουν ένα ύπόστεγον με την σημαίαν του 'Ερυθρού Σταυρού και έγκαθιστούν επ' αυτό εργαλεία, έπίδεσμοις, άντισηπτικά, τονωτικά και ό,τι άλλο χρειάζεται διά τούς διακομιζόμενους τραυματίας-ίπκους.

ΠΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΟΥΝ * * * * * ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ

Το εκπαιδευτήριον Δ. Ν. Μακρή.— όδος Τραπεζοκράτους αρ. 5— ίδρυθέν τό 1891, διαφέρει έντελώς από όλα όσα είδομεν έως τόρα. Σκοπός του είναι να αναπτύξῃ την διάνοιαν τώσον, ώστε ο άπόφοιτός του να εισέρχεται εύχερώς εις άνωτέρας σχολάς, να εύδοκιμή έν αυταίς και να είναι ταυτοχρόνως άνήρ κατά τό ήθος, σεμνός και εύρωστος. Διά τόυτο είναι μόνον εκπαιδευτήριον και δεν έχει ούτε ήμιτροφίμους μαθητάς, ούτε έσωτερικούς. Δεν δέχεται δηλαδή τοιούτους. Και μόνον επιτρέπει εις τούς κατοικοκύτας μακρῶν του σχολείου να προσεματιζώσιν έν αυτώ, στελλομένης της τροφής των έκ της οικίας των, υπό την άμεσον εποπτεϊαν των επιμελητῶν του σχολείου. Τό σχολείον συνίσταται έκ δύο οικοδομημάτων, ών τό έν, περιλαμβάνον άποκλειστικώς τά διδαστήρια, είναι οικοδομημένον επί ειδικού σχεδίου, τό δ' έτερον περιλαμβάνει τό Διευθυντήριον, την Βιβλιοθήκην, 'Αναγνωστήριον, 'Εργαστήριον πειραμάτων κ.λ.π. Περιλαμβάνει τέσσαρας τάξεις του Δημοτ. σχολείου, τρεις του 'Ελληνικού και τρεις του Γυμνασίου όχι όμως νηπιαγωγείον. Διδάσκονται έν αυτώ πάντα τά υπό του 'Υπουργείου όριζόμενα μαθήματα, επί πλέον δ' άνευ διδασκόν ή Γερμανική και ή 'Αγγλική και προυφρετικώς διαφορα όργανα. Εντύπωσην έμποικει ή προς χρήση των μαθητῶν βιβλιοθήκη του, πλουσιωτάτη εις συγγράμματα, περιοδικά, διηγήματα, διδακτικά βιβλία και ή Αίθουσα των Διαλέξεων με τόν προβολέα της και τόν κινηματογράφον της, με τās όποίας συμπληρούται ή διδασκαλία. Τό 'Ελληνικόν εκπαιδευτήριον Δ. Ν. Μακρή άριθμει σήμερον 200 μαθητάς, έχει δε έλκύσει άμέριστον την εκτίμησιν της καλής τάξεως.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΜΑΚΡΗ.— Οι μαθηται της Α' του Γυμνασίου εκπορεύονται εις την άναπεπταμένην αλήν του 'Εκπαιδευτηρίου.

Καταλήγων θα σας παρουσιάσω τόν περιεργότερον τύπον σχολείου, τό Παρθενωγωγείον «Η Παλλάς» του κ. Ν. Νικολαΐδου επί της όδου Πειραιώς, απέναντι του 'Ωδείου. Λέγω ότι είναι σχολείον περιεργον τύπου, διότι έχει μέσα άθροδώς, χωρίς ρεκλάμες, χωρίς ποιητάδη μεγαλεία, θαμβόνονα μόνον έπιπασμένα μάτια, συντελείται μία θετική εργασία. Τό τέχνος, ο προσκοπισμός κ.λ.π., τά εργατήρια κ.λ.π. λείπουν, αλλά τά κοριττα μαθάνουν γραμίματα, τά γραμίματα τά στοιχειώδη διά να μη βγαίνου εις την κοινωνίαν μούμιες. 'Όσα κοριττα δε θέλουν να συμπληρώσουν κατόπιν τās σπουδάς των, διά να ακολουθήσουν επιστήμην έχουν τās τάξεις του Γυμνασίου, έγκερκιμένως υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας. Έννοείται ότι αι ψυχαγωγία, έκδρομοι, άπογευματινούδες, χοροδάνκια, διαλέξεις κ.λ.π. δεν λείπουν. 'Αλλ' εκείνο που έλκύει την έμπιστοσύνην του γονέως είναι κυρίως ο οικογενειακός χαρακτήρ που έχει τό παρθενωγωγείον αυτό. 'Αριθμει περί τās διακοσίας μαθητριάς από της ηλικίας του νηπίου έως της νεάνιδος του γυμνασίου και όμως κάθε κοριττα έχει την επίβλεψιν και

την στοργήν που έχει και εις τό σπῆτι του και ο γονεύς άντιλαμβάνεται ότι, ή κόρη του είναι έμπειπιστευμένη σε καλά χέρια, όπως λέγουν. Την πνοήν αυτήν έχει φυσήσει εις τό ίδρυμα ο γέρος, ο πατριαρχικότατος κ. Ν. Νικολαΐδης, τά άσπρα μαλλιά του όποίου σκεπάζουιν νεωτεριστικώτατον πνεύμα. 'Αρκεί άλλως τε να γνωσθῆ ότι, εις τό παρθενωγωγείον αυτό διαπαιδαγωγείται και ή Δ^ς Νενέλα Δ. Βρατσάνου, ή κόρη της «Εικονογραφημένης», την όποιαν βλέπετε φωτογραφημένην εις την παρατιθέμενην εικόνα, πρώτην-πρώτην άριστερά εις την κάτω γραμμήν.

Δφε. * * *

* ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΑ *

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ.— Δυνάμεθα και τόρα, μέσα εις αυτήν την πολεμικήν δίνην της 'Υφηλίου, να καυηθώμεν ότι ή «Εικονογραφημένη» δεν υπέστη σχεδόν καμμίαν επίδρασιν από τόν πόλεμον και ότι άνελκυστός και άπροσκόπως εμφανίζεται μεταξύ τών συνδρομητῶν της. Πράγματι, μόλις έξερράγη ή παγκόσμιος σχεδόν πυροκλαίμα, ή «Εικονογραφημένη» έπευσε να συμβληθῆ με τό έν Παρισίους μέγα πρακτορείον φωτογραφικού ρεπορτάζ «Chusseau - Flaviens» και ούτω κατώρθωσε μέχρι σήμερον να παρουσιάζει εις τούς συνδρομητάς της τόν πόλεμον καθ' όλην την εξέλιξιν του, με όλας τās φάσεις του και από όλα σχεδόν τά μέτωπα.

Πλήν τούτου κατώρθωσε — τό σπουδαιότερον αυτό — παρά τούς θαλασσίους άποκλεισμούς και τās άλλας άνωμαλίας, να μη μείνη χωρίς χαρτί, τό περιήμιον χαρτί της, και χωρίς τζίνγκον, με τόν όποϊον κατασκευάζονται αι εικόνες, πράγματα τά όποια και τά δύο μās ήχροντο και μās έρχονται από την Γερμανίαν.

Και μόνον μίαν μικράν καθυστέρησιν, δύναται τις να μās καταλογίση μέσα εις την παγκόσμιον άναμπαμπούλαν, του φύλλου, τό όποϊον πριν εξέδιδετο μεταξύ 7 και 8 εκάστου μηνός διά τόν προηγούμενον μήνα, τόρα δε εκδιδεται μεταξύ 26 και 28, καθυστέρησιν δηλαδή 20 περίπου ήμερών, μόνον, την όποιαν απ' άρχής του πολέμου υπέστημεν, αναγκασθέντες ν' άνάμενωμεν τās φωτογραφίας έκ Παρισίων, ως θά μās έστελλεν τό πρακτορείον «Chusseau - Flaviens» και την όποιαν δεν θά δυνηθώμεν ν' άποφύγωμεν, αν δεν τελειώση ο πόλεμος. 'Όλα αυτά τά κατορθώσαμεν με την στοργικήν βοήθειαν που έδειξαν προς τό έργον μας τόσον οι συνδρομηταί, που μās έμβασαν τά δικαιώματά των, όσον και οι καλοί φίλοι της «Εικονογραφημένης», οι όποιοι άνέλαβον εις μερικά σημεία, άπρόσιτα κατά την περιστάσιν ταύτην, υπό την προστασίαν των τά συμφέροντα αυτής και προσεφέρθησαν δι' ύπαλήθων τον να μεριμνήσουν περι εισπράξεων τών δικαιωμάτων της.

Ούτω δεν δύναμεθα να μη διαδηλώσωμεν την εύγνωμοσύνην μας την βαθυτάτην και άμετρον προς τούς κ.κ. 'Ιω. Καλαμποκίδη, Διευθ. Χορέμης-Μπενάκη έν Καfr - El-Zayat της Αγκυτῶν, Γ. 'Εγγυλέζον, έν Καίρφ, Α. Καλαμ-

ΑΠΟ ΤΗΝ 'ΠΑΛΛΑΔΑ.— 'Από την Α' τάξιν του 'Ελληνικού που εικονίζεται άνωτέρω, άρχίζουν αι μαθήτριά να παρακολουθούν επιμελεστερον τά μαθήματα.

βοκίδη, Διευθυντήν Χωρέμη-Μπενάκη ἐν Ζαχαζία, Γ. Βεάκη, ἐν Τάλχα, Π. Παναγόπουλον ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Π. Ἀναστασιάδην ἐν Σουχοῦμ τῆς Ν. Ρωσσίας, οἵτινες εἶχον τὴν εὐγενὴ καλωσύνην νὰ ἀναθέσουν εἰς ὑφισταμένους τῶν τὴν φροντίδα τῆς εἰσπράξεως τῶν ἀποδείξεων, τὰς ὁποίας τοὺς ἐστείλαμεν καὶ κατόπιν νὰ μᾶς ἐμβάσουν τὸ ἰσότιμον. Ἀλλὰ ὑπολείπεται ἀκόμη μέγας ἀριθμὸς συνδρομητῶν καὶ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν νέων μερῶν καὶ τῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ, οἵτινες δὲν μᾶς ἐμβάσαν τὴν συνδρομὴν τῶν συνδρομητῶν ἀρχαίων, πονετικῶν. Τί θέλουν; Διατί κωφεύουν εἰς τὰς ἐπανελημμένας ἐκκλήσεις; Δὲν τοὺς εἴπομεν κατ' ἐπανάληψιν ὅτι, εἰάν ὑπάρχη «Εἰκονογραφημένη», ὑπάρχει διότι τὴν θέλουν νὰ ὑπάρχη αὐτοί, διότι τὴν ἀγαποῦν καὶ τὴν ποιοῦν αὐτοί; Ἄν δὲν ἐμβάσουν εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, τὴν κρίσιμον, σημαίνει ὅτι δὲν θέλουν πλέον νὰ ὑπάρχη. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν. Μᾶλλον πιστεύομεν ὅτι τοὺς διαφεύγει ἀπὸ τὴν μνήμην ἡ ὑποχρέωσις αὐτῆ καὶ διὰ τοῦτο τοὺς τὸ ὑπενθυμίζομεν καὶ πάλιν, ποιούμενοι ἐκκλησίαν εἰς τὰ γνωστά πλέον πρὸς τὴν «Εἰκονογραφημένην» ἀισθήματά των, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ἐμβάσουν τὸ ἰσότιμον τῆς συνδρομῆς τὸ ταχύτερον.

*

ΝΑ ΜΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΘΗ.

Ἐπειδὴ δὲν θὰ τεξειδεύσουν ἐφέτος, ὅπως κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη οἱ εἰδικοί ἀπεσταλμένοι τῆς «Εἰκονογραφημένης», ἀπ' ἐτέρου δὲ ἐπιθυμοῦμεν νὰ μὴ ὑποβάλωμεν τοὺς συνδρομητὰς μας εἰς τὸν κόπον νὰ τρέχουν εἰς ταχυδρομεῖα καὶ τραπέζας διὰ νὰ μᾶς ἐμβάσουν τὰ δικαιώματα τοῦ Περιηγητικοῦ, προήλθομεν εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ Κεντρ. Καταστήματος τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν, εἰς ἣν ἀνεθέσαμεν γενικῶς τὴν φροντίδα τῆς πραγματοποιήσεως τῶν εἰσπράξεων τῶν δικαιωμάτων τῆς «Εἰκονογραφημένης» διὰ τῶν κατὰ νόπου ὑποκαταστημάτων καὶ ἀνταποκριτῶν τῆς. Προέβημεν, ἐπιαναλαμβάνομεν, εἰς τὸ διάβημα τοῦτο, ἵνα διευκολύνωμεν τοὺς συνδρομητὰς μας καὶ ἀπαλλάξωμεν αὐτοὺς παντὸς κόπου καὶ ἐνοχλήσεως. Διὰ τοῦτο τοὺς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ μᾶς παρεξηγήσουν, ἀλλὰ τούναντιον, ἐκτιμῶντες τὰς ἀνάγκας τῆς «Εἰκονογραφημένης» καὶ τὸ κρίσιμον τῶν περιστάσεων νὰ συμβάλωσιν ὅπως πάντοτε εἰς τὴν ἀπρόοπτον ἐκδοσὴν αὐτῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΥΣΙΚΟΣ

ὑπὲρ τὰ ἀτύγητα τοῦ Ὠκεανοῦ ὕδατα εἰς ἐγκαρδίωσιν τοῦ εὐγενεοῦς ἀγῶνος του.

*

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ Ε΄.—Ἐνας ταξειδιώτης κάποτε ἔφθασε πλησίον ἐγκαταλειμμένης οἰκοδομῆς, ἡ ὁποία εἰς τὸ παρατιθέμενον σχῆμα σημειοῦται διὰ τοῦ ψηφίου Α. Εἰς τὴν θύραν τῆς εὗρηκε ἕνα χειρόγραφον καὶ ἕνα κλειδί. Ἐδιάβασε τὸ χειρόγραφον καὶ εἶδε ὅτι εἰς τὸ κέντρον τοῦ λαβυρίνθου αὐτοῦ μετὰ τοὺς ἰλιγγιώδεις διαδρόμους ὑπάρχει μία κρύπτη μὲ θησαυρὸν, ὅστις θὰ ἦτο κτήμα ἐκεῖνον ποῦ θὰ καθώρθωνε νὰ φθάσῃ μέχρι αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς πολλῆς πόρτες τῶν διαδρόμων μετὰ τὸ εὗρεθὲν κλειδί ἤνοιγον δύο μόνον, τὰς ὁποίας θὰ εὗρισκε πρὸ αὐτοῦ κατὰ τὴν διεύθυνσιν <, ἦτο λοιπὸν ὑποχρεωμένος νὰ φθάσῃ εἰς τὴν κρύπτην, ἀνοίγων δύο μόνον πόρτες. Τέλος πάντων ἐπροχώρησε, ἀλλ' ὅταν ἔφθασε μέχρι τῆς θύρας τῆς κρύπτης εὗρηκε μαζὴ καὶ δευτέρον κλειδί τὸ ὁποῖον ἤνοιγε ὅλες τῆς πόρτες ποῦ θὰ εὗρισκε ἐμπρὸς του κατὰ τὴν διεύθυνσιν > ἀλλὰ καμμίαν μὲ διεύθυνσιν <. Ἀργά, τσακισμένος ἀπὸ τὴν κόουρασιν ὁ ταξειδιώτης ἔφθασε εἰς τὸ σημεῖον καὶ ἐδιάζετο νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸν θησαυρὸν πρὶν νυκτώσῃ. Εὐτυχῶς τὸ τρίτον κλειδί τὸ ὁποῖον εὗρηκε ἤνοιγε καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον καὶ ὅλες τῆς πόρτες καὶ εἶτα ἐπῆρε ὁ εὐτυχὴς ταξειδιώτης τὸν θησαυρὸν. Εἴμεθα ὁμως περιεργοὶ νὰ μάθωμεν ποῖον δρόμον ἠκολούθησε ὁ φίλος μας κατὰ τὰς τρεῖς ἀνά τὴν δαιδαλώδη οἰκοδομὴν περιπλανήσεις του. Διὰ τὸ θέλομεν νὰ μᾶς σημειώσητε μετὰ διάφορα σημεῖα ἢ μετὰ διάφορα χρώματα τοὺς δρόμους. Τὸ σχῆμα δεῖν νὰ ἀντιγραφῆ ἐπὶ πλακὸς ἢ μαύρου πίνακος καὶ ὅταν εὗρεθῇ ἡ λύσις τότε νὰ ἀντιγραφῆ ἐπὶ χαρτοῦ.

Διαγωνισμὸς κλειστός. Δεκταὶ λύσεις μέχρι τῆς 1 Αὐγούστου ἔ. ἔ.

Βραβεῖον: Τὸ μικρὸν ἐγκυκλοπαιδικὸν λεξικὸν τοῦ Λαρούς.

Αἱ λύσεις τοῦ Β΄.—Καθὼς βλέπετε τὰ λευκὰ τεμάχια συναρμολογούμενα σχηματίζον τὴν περιγραφὴν εἰκόνα τῆς Τζοκόντας τοῦ διασημοῦ ζωγράφου Λεονάρδου Δά Βίντσι. Ἐλήφθησαν 250 λύσεις ἐξ ὧν 8 μόνον ἐπιτυχῶς καὶ ἐν τάξει ὑποβλήθησαν. Τεθέντος κλήρου, κατὰ τὰ κεκαλονισμένα, ἠννοήθη ἡ λύσις τοῦ κ. Μ. Παπαδημητρίου ἐξ Ἀθηνῶν, ὅστις καὶ παρακαλεῖται νὰ ἔλθῃ ὅπως λάβῃ τὴν ὀρισθεῖσαν ὡς βραβεῖον φωτογραφικὴν μηχανήν.

A

ΜΕ ἰδιαίτερον χαρὰν ἡ «Εἰκονογραφημένη» ἔμαθεν ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην ὅτι, φίλος τῆς συμπαθῆς, ἐγκατεστημένος ἐκεῖ πρὸ ἐτῶν, ὁ κ. Γεώργ. Χρυσικός, ἀνηγορεύθη δικηγόρος λαβὼν τὴν ἄδειαν νὰ ἀσκῇ τὸ ἐπάγγελμα του παρ' ἅπασιν τοῖς δικαστηρίοις τῆς Συμπολιτείας.

Ὁ κ. Χρυσικός, ἐκ Ζαχαρῶνος τῆς Λακεδαιμόνος καταγόμενος, ἐσοῦδασεν εἰς Σπάρτην πρῶτον καὶ εἶτα εἰς Κονσταντῖναν τῆς Ρουμανίας, ὅπου ἐξέμαθεν ἀπαιστωτὸς καὶ γραμματικῶς τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου ὡς ὑποχρεωτικὴν καὶ διὰ τὰ Ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια, μεθ' ὃ μετέβη εἰς Κονσταντινούπολιν καὶ συνεπλήρωσε τὰς σπουδὰς του—ἐπὶ Διονυσίου τοῦ Ε΄—εἰς τὴν Μεγάλῃν τοῦ Γένους Σχολῆν, ἐκμαθὼν τελείως τὴν Γαλλικὴν, τὴν Λατινικὴν καὶ τὴν Τουρκικὴν. Ἐκεῖθεν κατήλθεν εἰς Ἀμερικὴν καὶ ἐπέδοθη εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Νομικῆς, πρὸς ἣν ἔτρεφεν ἰδιαίτερον κλίσιν, φοιτῶν ἐν τῇ ἐν Ν. Ὑόρκῃ σχολῇν Fondham University Law School καὶ εἰς τὴν ἐν New Jersey Law School, μεθ' ὃ ὑπέστη τὴν νόμιμον δοκιμασίαν καὶ ἀναγορευθεὶς διδάκτωρ ἔλαβε τὸ δίπλωμα παρουσίας ὑπερδισχιλίων ἀκροατῶν. Τώρα ὁ κ. Χρυσικός ἀσκεῖ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συμβολαιογράφου διατηρῶν καὶ Νομικὸν γραφεῖον καὶ παρέχει ἀπείρους ὑπηρεσίας μέσα εἰς τὴν ἰλιγγιώδη μεγαλούπολιν πρὸς τὸ ὁμογενὲς στοιχεῖον.

Ἡ «Εἰκονογραφημένη», γνωρίζουσα τὴν μορφήν τοῦ καλοῦ Ἑλλήνου μεταξὺ τῶν ἀνά τὰς τέσσαρας ἐσχαιὰς τῆς Ὑφῆλιου ἀπείρων συνδρομητῶν αὐτῆς, τοῦ στέλλει ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν

